

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.262 van 25 oktober 2013
in de zaken A. 203.388/XIV-33.929
A. 204.640/XIV-34.195**

In zake : I. Marc COX
 II. Marc COX
 wonend te 8560 Wevelgem
 Menenstraat 454
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën
Rechtskundige dienst FOD Financiën
North Galaxy – Toren B, 26ste verdieping
met kantoren te 1030 Brussel
Koning Albert II-laan 33, bus 15
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de beroepen

1.1. In de zaak sub I

Het beroep, ingesteld op 24 januari 2012, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van 29 november 2011 waarbij de verzoeker
wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een
fiscaal bestuur op de controle Tielt 1 met ingang van 30 november 2011 's avonds.

1.2. In de zaak sub II

Het beroep, ingesteld op 7 maart 2012, strekt tot de
nietigverklaring van:

1. de beslissing van 7 maart 2012 waarbij de beslissing nr. Cp. In/671.790 van 29 november 2011 wordt ingetrokken;
2. de beslissing van de Voorzitter van het Directiecomité van 7 maart 2012 waarbij de verzoeker wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur op de controle Tielt 1 met ingang van 30 november 2011 's avonds.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, die verschijnt in persoon en attaché Selim Dedeli, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is bij de verwerende partij tewerkgesteld in de graad van inspecteur bij een fiscaal bestuur en is met ingang van 1 oktober 2003 effectief verbonden aan controle Kortrijk vennootschappen 2.

Op 4 april 2007 stelt de Gewestelijk directeur van de Administratie van de Ondernemings- en Inkomensfiscaliteit – sector Directe Belastingen voor om de verzoeker met ingang van 1 april 2007 voorlopig het ambt van eerstaanwezend inspecteur (schaal A22) in de tijdelijk niet waargenomen betrekking ter controle Tielt 1 te laten waarnemen. Dit voorstel steunt op de volgende overwegingen:

“Overwegende dat de betrekking van e.a. inspecteur ter Controle Tielt 1 met ingang van 01.04.2007 niet wordt waargenomen door de titularis, de heer [T.G.], ingevolge diens tijdelijke detachering naar het Centrum voor Beroepsopleiding te Gent.

Overwegende dat het noodzakelijk is, om de hierna uiteengezette redenen, een plaatsvervanger aan te wijzen:

- het ambt van e.a. inspecteur der Directe Belastingen (schaal A22) behoort tot diegene waarvan de titularis door de wetten en de verordeningen rechtstreeks belast is met een beslissingsbevoegdheid in fiscale aangelegenheden;
- een controle der directe belastingen kan wegens de vereiste continuïteit in de uitoefening van de beslissingsmacht niet zonder verantwoordelijke dienstchef -titularis of interimaris- gelaten worden.

Overwegende dat de kandidaten die voldoen aan de statutaire voorwaarden om tot de titel van e.a. inspecteur (schaal A22) te worden benoemd ter beschikking zijn gesteld van de A.O.I.F. of met een andere opdracht werden belast; dat bij gebrek aan andere kandidaten het past de hogere functies van e.a. inspecteur ter Controle Tielt 1 toe te wijzen aan de heer COX Marc Maurice, (...), inspecteur ter Controle Kortrijk vennootschappen 2”.

Alhoewel de verzoeker niet voldoet aan de benoemingsvoorwaarden, wordt de aanduiding van de verzoeker noodzakelijk geacht op basis van artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 betreffende de uitoefening van een hoger ambt in de rijksbesturen (hierna: het K.B. van 8 augustus 1983), rekening houdende met het gebrek aan andere geschikte kandidaten die binnen de betrokken dienst aan de benoemingsvoorwaarden voldoen, alsook met de noodzaak dat de continuïteit van het financieel beleid de aanstelling van een interimair ambtenaar absoluut vereist. Bij ministerieel besluit van 19 september

2007 wordt het voorstel dan ook gevolgd en wordt aan de verzoeker de hogere functie in de tijdelijk niet waargenomen betrekking van eerstaanwezend inspecteur te controle Tielt 1 toegekend voor de periode van 1 april 2007 tot 30 september 2007.

Bij ministerieel besluit van 10 januari 2008 wordt de voornoemde aanstelling verlengd voor de periode vanaf 1 oktober 2007.

Bij dienstorder nummer 2/2010 van 30 april 2010 wordt de incompetitiestelling van een aantal betrekkingen waaraan de titel verbonden is van inspecteur bij een fiscaal bestuur bij de Administratie der directe belastingen (sector taxatie) bekendgemaakt.

Onder meer de ambtenaren die titularis zijn van de titel van inspecteur bij een fiscaal bestuur en die een mutatie of een terbeschikkingstelling wensen, kunnen zich kandidaat stellen.

Het dienstorder bevat in bijlage de lijst van de standplaatsen en diensten waarvoor gepostuleerd kan worden. In deze lijst wordt een onderscheid gemaakt tussen de betrekkingen opgenomen in de rubrieken I en II. De eerste worden prioritair toegekend, de andere slechts indien een functionele nood ontstaat ingevolge de mutatie van een kandidaat. Onder de rubriek I wordt Tielt 1 vermeld.

De kandidaturen voor mutatie, terbeschikkingstelling, bevordering of overgang dienen uiterlijk op 17 mei 2010 bij een ter post aangetekend schrijven aan de verwerende partij te worden toegezonden.

De verzoeker stelt zich hiervoor niet kandidaat.

Op 20 juli 2011 worden onder meer de voorstellen bij wijze van mutatie betekend. In deze betekening wordt er op gewezen dat de vermelde personeelsleden hun functies in hun nieuwe dienst moeten opnemen op 1 september 2011. De personeelsleden die op 1 september 2011 functies uitoefenen op een ontvangstkantoor van de directe belastingen (diensten invordering) blijven er hun verdere medewerking verlenen voor een periode van drie maanden, eventueel verlengbaar met nog eens drie maanden.

[C. E.] is de kandidaat aan wie de standplaats Tielt 1 wordt toegekend. Ten aanzien van hem wordt evenwel vermeld dat hij tot en met 30 november 2011 in tijdelijke medewerking bij de steungroep FBB blijft.

Op 20 juli 2011 deelt de Administrateur-generaal van de fiscaliteit dd. aan de Gewestelijke directeurs mee dat de mutatie- en promotiebeweging niveau A (inspecteur bij een fiscaal bestuur) zal plaatsvinden op 1 september 2011. Daarbij geeft hij nog de volgende instructies:

“De inspecteurs die met ingang van 1 september hun mutatie verkrijgen en die momenteel belast zijn met de hogere functies van eerstaanwendig inspecteur bij een fiscaal bestuur, dienen hun nieuwe standplaats op 1 september 2011 te vervoegen.

Bijgevolg wordt een einde gesteld aan hun hogere functies op 31 augustus 2011 ('s avonds). U dient dan ook zonder verwijl de nodige stappen te ondernemen om een nieuw voorstel van hogere functies uit te brengen voor de desbetreffende kantoren.

Naar aanleiding van de mutatiebeweging fiscaal deskundige op 1 juni 2011, werd beslist om de fiscaal deskundigen die met ingang van deze datum een mutatie verkregen hebben en die belast waren met het interim van eerstaanwendig inspecteur bij een fiscaal bestuur te behouden tot 30 september 2011. Deze fiscaal deskundigen dienen hun nieuwe standplaats te vervoegen op 1 oktober 2011.

Bijgevolg wordt ook aan deze interims een einde gesteld, en dit met ingang van 30 september 2011 ('s avonds). Ook voor deze nieuwe interims dient u zo snel mogelijk een voorstel uit te brengen”.

Op 23 augustus 2011 worden nog een aantal aanpassingen van de op 20 juli 2011 bekendgemaakte toekenningsvoorstellen van betrekkingen van inspecteur bij een fiscaal bestuur meegedeeld.

Op 31 augustus 2011 geeft de Administrateur-generaal van de fiscaliteit dd. aan de Gewestelijke directeur van de gewestelijke directie der directe belastingen Brugge de volgende richtlijnen in verband met de mutatiebeweging fiscaal deskundigen en inspecteurs bij een fiscaal bestuur - hogere functies:

“Ik heb met aandacht uw voorstellen van 17 augustus jl. doorgenomen, en wens u hierbij mijn opmerkingen en beslissingen kenbaar te maken.

In mijn richtlijnen van 20 juli 2011 heb ik duidelijk gesteld dat de ambtenaren die een mutatie of een bevordering verkregen naar aanleiding van de bewegingen fiscaal deskundige en inspecteur bij een fiscaal bestuur, ook daadwerkelijk hun nieuwe plaats van benoeming dienen te vervoegen.

Uit functionele overwegingen heb ik ingestemd om de fiscaal deskundigen interimaris eerstaanwendig inspecteur tot 30 september 2011 ('s avonds) met deze hogere functies belast te laten, opdat het impact van de beweging inspecteur zou kunnen onderzocht worden.

Ondanks mijn richtlijnen, stel ik toch vast dat mijn gewestelijke directeurs voorstellen om een aantal van deze ambtenaren bij voortduur te belasten met een interim, waardoor zij hun nieuwe functies niet opnemen. Zo blijven detacheringen op grote schaal bestaan.

Hiertegen wens ik op te treden. Immers, de bewegingen fiscaal deskundige en

inspecteur bij een fiscaal bestuur zijn aangevat om, op basis van een uniforme analyse van de functionele behoeften, de diensten te versterken. Indien wordt overgegaan tot veelvuldige detacheringen van het ene kantoor naar het andere, wordt aan het doel van deze bewegingen voorbijgegaan.

Het is trouwens van het allergrootste belang om de exacte noden van de diensten in kaart te kunnen brengen, en dit is onmogelijk zolang de talrijke detacheringen blijven bestaan.

Het personeel dient, behoudens in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden, daar te werken waar het benoemd is en zijn verantwoordelijkheden op te nemen die verbonden zijn aan zijn graad/titel. Bovendien is het in de huidige moeilijke budgettaire omstandigheden eveneens wenselijk detacheringen zo veel mogelijk te beperken, in aantallen en tijd.

Zo heb ik eveneens van deze personeelsbewegingen gebruik gemaakt om de bestaande interims van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur in kantoren waar een inspecteur bij een fiscaal bestuur toekomt te onderzoeken. Voor die kantoren waar een inspecteur benoemd wordt, en waar de interimaris gedetacheerd is vanuit een ander kantoor, is het functioneel en budgettair niet langer verantwoord om deze detachering te blijven behouden. Er wordt, ten einde de nodige schikkingen te kunnen treffen, dan ook een einde gesteld aan deze hogere functies op 30 september 2011 ('s avonds) en de betrokken ambtenaren dienen bijgevolg hun dienst van benoeming terug te vervoegen op 1 oktober 2011.

Controle Tielt 1

Ingevolge de mutatie op 1 september 2011 van de heer [C. E.], inspecteur bij een fiscaal bestuur naar de controle Tielt 1, wordt er een einde gesteld aan de hogere functies van de huidige interimaris, de heer COX Marc, inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Kortrijk - Vennootschappen 2, en dit met ingang van 1 december 2011 ('s avonds).

De heer [C. E.] blijft momenteel in tijdelijke medewerking bij de steungroep FBB te Brussel, en tot en met 30 november 2011. De detachering van de heer COX Marc is vanaf dat ogenblik niet langer gerechtvaardigd.

De heer COX Marc dient bijgevolg op 1 december 2011 de controle Kortrijk - Vennootschappen 2 te vervoegen, en ik belast dan ook de heer [C. E.] met ingang van deze datum met deze functies”.

Op 3 oktober 2011 reageert C. E. per e-mail op de op 31 augustus 2011 door de de Administrateur-generaal van de fiscaliteit dd. verstrekte richtlijnen. Hij stelt zijn plaats als gewone inspecteur te Tielt 1 te willen innemen en de interim aan de verzoeker te laten, die op zijn beurt bereid is de controle Tielt 1 verder te leiden zonder detacheringsvergoeding en met enkel de interimvergoeding. Er wordt nog gewezen op het gebrek aan actuele kennis van personenbelasting en het gebrek aan ervaring als dienstleider in hoofde van C. E. en op privé-redenen die het niet opportuun maken om een dienst te leiden. C. E. voegt hieraan wel toe dat hij zich niet aan zijn aanstelling als interimaris op controle Tielt 1 zal onttrekken zo dit voorstel niet zou aangenomen worden.

Op 13 oktober 2011 stelt de Administrateur-generaal van de fiscaliteit dd. in een nota aan de Gewestelijke directeur van de gewestelijke directie der directe belastingen Brugge bij zijn beslissing te blijven om C. E. met ingang van 1 december 2011 te belasten met de functies van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur - controle Tielt 1. In deze nota zet hij meer in het bijzonder uiteen wat volgt:

“De heer [C. E.], die met ingang van 1 december 2011 de controle Tielt 1 vervoegt en met ingang van die datum voorgesteld is voor de functie aldaar, haalt aan dat de heer COX Marc, inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Kortrijk - Vennootschappen 2 en momenteel nog belast met de functies op Tielt 1, bereid is om af te zien van een detacheringsvergoeding om de hogere functies te Tielt 1 te kunnen verderzetten. De heer [C. E.] gaat akkoord om van de desbetreffende functies af te zien.

Mag ik u verzoeken de beide betrokkenen mijn richtlijnen van 31 augustus 2011 te herhalen.

De mutatiebeweging van inspecteur bij een fiscaal bestuur is aangevat om, op basis van een uniforme analyse van de functionele behoeften, de diensten te versterken. Indien wordt overgegaan tot veelvuldige detacheringen van het ene kantoor naar het andere, wordt aan het doel van deze bewegingen voorbijgegaan. Het is trouwens van het allergrootste belang om de exacte noden van de diensten in kaart te kunnen brengen, en dit is onmogelijk zolang de talrijke detacheringen blijven bestaan.

Het personeel dient, behoudens in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden, daar te werken waar het benoemd is. Voor die kantoren waar een inspecteur benoemd wordt, en waar de interimaris gedetacheerd is vanuit een ander kantoor, is het functioneel bijgevolg niet langer verantwoord om deze detachering te blijven behouden”.

Op 29 november 2011 wordt de beslissing genomen, waarbij de verzoeker ontheven wordt van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur op de controle Tielt 1 met ingang van 30 november 2011 's avonds. Het betreft de bestreden beslissing in de zaak A. 203.388/XIV-33.929, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 betreffende de uitoefening van een hoger ambt in de rijksbesturen;

Gelet op het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende diverse bepalingen tot uitvoering van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel en houdende sommige wijzigingen met betrekking tot de loopbaan in de niveaus B, C en D bij de Federale Overheidsdienst Financiën en bij de Pensioendienst voor de Overheidssector;

Gelet op het koninklijk besluit van 9 juli 2010 houdende invoering van

overgangsbesluiten die van toepassing zijn tot de uitvoering van het koninklijk besluit van 20 december 2007 houdende de classificatie van de functies van niveau A;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 3 december 2009 houdende de regeling van de operationele diensten van de Federale Overheidsdienst Financiën;

Gelet op de richtlijnen van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit dd. van 31 augustus 2011, waarin hij stelt dat het personeel, behoudens in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden, daar dient te werken waar het benoemd is; dat voor die kantoren waar er met de mutatiebeweging van inspecteur bij een fiscaal bestuur een inspecteur benoemd werd, en waar de interimaris gedetacheerd is vanuit een ander kantoor, het functioneel en budgettair niet langer verantwoord is om deze detachering te blijven behouden;

Gelet op het schrijven van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit dd. van 13 oktober 2011 waarin hij deze richtlijnen bevestigt;

Overwegende dat de heer [C. E.], inspecteur bij een fiscaal bestuur, een mutatie heeft verkregen naar de controle Tielt 1; dat hij echter uiterlijk tijdelijk behouden blijft bij de steungroep FBB te Brussel tot en met 30 november 2011;

Overwegende dat de heer COX, Marc, M.J.F., inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Kortrijk vennootschappen 2, belast blijft met de hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur op de controle Tielt 1 tot 30 november 2011 's avonds, zijnde de periode waarin de heer [C. E.] tijdelijk nog behouden blijft bij de steungroep FBB te Brussel;

Overwegende dat de detachering van de heer COX bij de controle Tielt 1 vanaf 1 december 2011 niet langer gerechtvaardigd is”.

Met een aangetekende brief van 29 november 2011 wordt deze beslissing samen met een nota met de beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing door de Gewestelijk directeur a.i. van Brugge aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 7 maart 2012 wordt door de Auditeur-generaal van financiën beslist de voornoemde beslissing van 29 november 2011 in te trekken. Het betreft de eerste bestreden beslissing in de zaak A. 204.640/XIV-34.195.

Op 7 maart 2012 beslist de Voorzitter van het Directiecomité dat de verzoeker wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur op de controle Tielt 1 met ingang van 30 november 2011 's avonds. Het betreft de tweede bestreden beslissing in de zaak A. 204.640/XIV-34.195, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 betreffende de uitoefening van een hoger ambt in de rijksbesturen;

Gelet op het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende diverse bepalingen tot uitvoering van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel en houdende sommige wijzigingen met betrekking tot de loopbaan in de niveaus B, C en D bij de Federale Overheidsdienst Financiën en bij de Pensioendienst voor de Overheidssector;

Gelet op het koninklijk besluit van 9 juli 2010 houdende invoering van overgangsbepalingen die van toepassing zijn tot de uitvoering van het koninklijk besluit van 20 december 2007 houdende de classificatie van de functies van niveau A;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 3 december 2009 houdende de regeling van de operationele diensten van de Federale Overheidsdienst Financiën;

Gelet op de richtlijnen van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit dd. van 31 augustus 2011, waarin hij stelt dat het personeel, behoudens in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden, daar dient te werken waar het benoemd is; dat voor die kantoren waar er met de mutatiebeweging van inspecteur bij een fiscaal bestuur een inspecteur benoemd werd, en waar de interimaris gedetacheerd is vanuit een ander kantoor, het functioneel en budgettair niet langer verantwoord is om deze detachering te blijven behouden;

Gelet op het schrijven van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit dd. van 13 oktober 2011 waarin hij deze richtlijnen bevestigt;

Gelet op de beslissing nr. Cp In/671.790 van 29 november 2011 die werd ingetrokken op heden;

Overwegende dat de heer [C. E.], inspecteur bij een fiscaal bestuur, een mutatie heeft verkregen naar de controle Tielt 1; dat hij echter uiterlijk tijdelijk behouden blijft bij de steungroep FBB te Brussel tot en met 30 november 2011;

Overwegende dat de heer COX, Marc, M.J.F., inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Kortrijk vennootschappen 2, belast blijft met de hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur op de controle Tielt 1 tot 30 november 2011 's avonds, zijnde de periode waarin de heer [C. E.] tijdelijk nog behouden blijft bij de steungroep FBB te Brussel;

Overwegende dat de detachering van de heer COX bij de controle Tielt 1 vanaf 1 december 2011 niet langer gerechtvaardigd is”.

Met een aangetekende brief van 12 maart 2012 wordt deze beslissing, alsook de intrekkingbeslissing van 7 maart 2012 samen met een nota met de beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing voor de Gewestelijk directeur a.i. van Brugge aan de verzoeker ter kennis gebracht.

IV. Samenhang

4.1. De verwerende partij wijst er op dat de verzoeker in de zaak A. 203.388/XIV-33.929 de nietigverklaring vordert van de beslissing van 29 november 2011 waarbij hij met ingang van 30 november 2011 wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur. Welnu, deze beslissing werd op 7 maart 2012 in eerste instantie door toedoen van de overheid ingetrokken en vervolgens vervangen door een nieuwe -identieke- beslissing.

In de zaak A. 204.640/XIV-34.195 vordert de verzoeker de nietigverklaring van de beslissing van 21 november 2011 én deze van 7 maart 2012, meent de verwerende partij.

Daar de beroepen in beide zaken betrekking hebben op dezelfde aangevochten beslissing en in beide beroepen hoofdzakelijk dezelfde grieven worden ingeroepen, vraagt de verwerende partij dat deze worden samengevoegd, minstens gelijktijdig worden behandeld.

4.2. De verzoeker betwist in zijn memorie van wederantwoord de door de verwerende partij aangehaalde redenen die de gevraagde samenvoeging of gelijktijdige behandeling van de zaken A. 203.388/XIV-33.929 en A. 204.640/XIV-34.195 moeten staven. Het voorwerp van beide procedures is namelijk wel degelijk verschillend.

De verzoeker erkent wel dat inhoudelijk hetzelfde betwist wordt in de twee procedures, aangezien de tweede beslissing van 7 maart 2012, met uitzondering van de toevoeging van een verwijzing naar het intrekingsbesluit van 7 maart 2012, identiek is aan deze van 29 november 2011. Hij stelt zich dan ook niet te verzetten tegen de gelijktijdige behandeling van beide zaken, en dit in het kader van een vlotte rechtsbedeling.

Beoordeling

4.3. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de zaken A. 203.388/XIV-33.929 en A. 204.640/XIV-34.195 wegens samenhang samen te behandelen. Immers, de in de zaak A. 203.388/XIV-33.929 bestreden beslissing van 29 november 2011 werd ingetrokken door de eerste in de zaak A. 204.640/XIV-34.195 bestreden beslissing van 7 maart 2012.

Bovendien is de tweede in de zaak A. 204.640/XIV-34.195 bestreden beslissing van 7 maart 2012, na de rechtzetting van de onregelmatigheid van de steller van de beslissing, quasi-identiek aan deze van 29 november 2011 (die in de zaak A. 203.388/XIV-33.929 wordt aangevochten) en zijn de middelen in beide verzoekschriften grotendeels identiek.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

5.1. Het is aangewezen vooreerst de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 204.640/XIV-34.195 te onderzoeken.

Slechts na het onderzoek van de ontvankelijkheid van dit beroep, en wel in de mate daarmee de beslissing van 7 maart 2012 tot intrekking van de beslissing van 29 november 2011 wordt aangevochten, kan het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 29 november 2011 in de zaak A. 203.388/XIV-33.929 verder worden onderzocht.

5.2. De verwerende partij werpt op dat het voorliggend beroep in de zaak A. 204.640/XIV-34.195 enkel ontvankelijk is in de mate het gericht is tegen de beslissing van 7 maart 2012 waarbij de verzoeker met ingang van 30 november 2011 wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwendend inspecteur bij een fiscaal bestuur.

Vooreerst vraagt de verzoeker naar haar oordeel om de nietigverklaring van de beslissing van 29 november 2011. Zij wijst er op dat deze beslissing werd ingetrokken en niet langer bestaat, vermits het intrekkingbesluit niet is aangevochten en ondertussen dus definitief is geworden. Het voorliggend beroep tot nietigverklaring is volgens haar dan ook onontvankelijk ten aanzien van de niet-bestaande beslissing.

5.3. De verzoeker is in zijn memorie van wederantwoord van oordeel dat de door de verwerende partij opgeworpen exceptie onontvankelijk is, minstens zonder voorwerp moet worden verklaard. Hij wijst er namelijk op dat met voorliggend beroep tot nietigverklaring de twee beslissingen van 7 maart 2012 werden aangevochten, en dus niet de beslissing van 29 november 2011. De verwerende partij stelt ook ten onrechte dat het intrekkingbesluit ondertussen definitief zou zijn geworden, daar het niet aangevochten zou zijn. De verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij het voorwerp van de vordering niet heeft gelezen.

5.4. In deze zaak wordt vooreerst de beslissing van 7 maart 2012 tot intrekking van de beslissing van 29 november 2011 aangevochten, en dus niet -zoals de verwerende partij ten onrechte voorhoudt- de beslissing van 29 november 2011. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar argument dat de intrekkingbeslissing van 7 maart 2012 niet werd aangevochten door de verzoeker.

Met deze intrekking wordt een voor de verzoeker griefhoudende beslissing, namelijk deze van 29 november 2011, ab initio uit het rechtsverkeer verwijderd, zodat die beslissing van 29 november 2011 geacht moet worden nooit te zijn genomen. De verzoeker wordt ten gevolge van de intrekkingbeslissing aldus teruggeplaatst in de toestand voordat hij was ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur. Deze intrekking berokkent hem dan ook geen enkel nadeel en er wordt niet ingezien welk voordeel hem nog kan worden verschaft met een eventuele vernietiging ervan. Doordat de verzoeker met een eerder beroep tot nietigverklaring (de zaak A. 203.388/XIV-33.929) de beslissing van 29 november 2011 heeft aangevochten, heeft hij zelf het griefhoudende karakter van die beslissing erkend. Hij toont niet aan welk belang hij zou hebben bij een eventuele nietigverklaring van de intrekkingbeslissing van 7 maart 2012 van die griefhoudende beslissing van 29 november 2011.

De verzoeker heeft overigens met voorliggend beroep tot nietigverklaring eveneens de nieuwe en quasi identieke beslissing als deze van 29 november 2011 waarbij hij wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur (die eveneens op 7 maart 2012 werd genomen) aangevochten. Hij heeft aldus zijn grieven tegen een dergelijke beslissing kunnen doen gelden. Reden te meer waarom niet kan worden ingezien dat hij nog enig belang heeft bij het aanvechten van de intrekking van de beslissing van 29 november 2011.

Het voorliggend beroep tot nietigverklaring is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang in de mate de beslissing van 7 maart 2012 tot intrekking van de beslissing van 29 november 2011 wordt aangevochten.

Daar uit de voorgaande bespreking blijkt dat het voorliggend beroep (in de zaak A. 204.640/XIV-34.195) slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing van 7 maart 2012 waarbij de verzoeker wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur, dient het onderzoek van de grond van de zaak zich dan ook te beperken tot deze beslissing.

VI. Beroep zonder voorwerp in de zaak A. 203.388/XIV-33.929

6. De beslissing van 29 november 2011 waarbij de verzoeker met ingang van 30 november 2011 wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur, werd met de beslissing van 7 maart 2012 ingetrokken.

De verzoeker heeft van deze intrekkingbeslissing met zijn op 26 april 2012 ingediende verzoekschrift weliswaar de nietigverklaring gevorderd, doch uit de bespreking van de ontvankelijkheid van die zaak blijkt dat dit beroep dient te worden verworpen wegens onontvankelijkheid bij gebreke aan belang ten aanzien van deze intrekkingbeslissing. Dit betekent dat deze intrekkingbeslissing van 7 maart 2012 overeind blijft.

Door de intrekking met de beslissing van 7 maart 2012 van de thans bestreden beslissing van 29 november 2011 is het voorliggend beroep tot nietigverklaring (in de zaak A. 203.388/XIV-33.929) dan ook zonder voorwerp geworden en dient te worden verworpen.

Gelet op de intrekking van de bestreden beslissing van 29 november 2011, past het weliswaar de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

VII. Onderzoek van de middelen in de zaak A. 204.640/XIV-34.195

Zoals uit de voorgaande bespreking is gebleken, zal het onderzoek ten gronde zich beperken tot de zaak A. 204.640/XIV-34.195, in de mate daarin de beslissing van 7 maart 2012 waarbij de verzoeker met ingang van

30 november 2011 's avonds wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur wordt aangevochten.

7.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van substantiële vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer en van artikel 8 (lees: artikel 6), § 5, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983. Daarnaast voert hij machtsoverschrijding aan.

De verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing van 7 maart 2012 in de zaak A. 204.640/XIV-34.195 niet uitgaat van het overheidsorgaan dat de ingetrokken beslissing genomen heeft of dat over de nodige bevoegdheid beschikt. Deze beslissing werd immers genomen door P., die sinds de benoeming van V. R. tot stafdirecteur P&O niet meer als gevolmachtigde van de Voorzitter van het Directiecomité een dergelijke beslissing kon nemen. Bovendien werd de ingetrokken beslissing van 29 november 2011 evenmin door P. genomen, maar wel door een derde, onbekende persoon. Ook de Voorzitter van het Directiecomité zelf, die volgens verzoeker ook bevoegd was om de intrekkingbeslissing te nemen, heeft dit niet gedaan. Hieruit kan naar het oordeel van de verzoeker dan ook worden geconcludeerd dat het intrekkingbesluit nietig is, alsook de tweede beslissing die steunt op die intrekking.

De verzoeker stelt voorts dat hem niet de originele beslissingen zijn meegedeeld, terwijl enkel een originele handtekening van substantieel belang is. Dit is ook het geval voor de oorspronkelijke beslissing van 29 november 2011, die op dezelfde datum dat ze te Brussel werd genomen tevens bij aangetekende zending door de Gewestelijke directie Brugge werd verstuurd. De daarop geplaatste handtekening is aldus een gescande handtekening die door eender wie kan worden geplaatst en niet toelaat na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is. De verzoeker sluit het bovendien niet uit dat de gescande handtekening welbewust door een niet-gemachtigd persoon kon worden aangebracht. De oorspronkelijke beslissing is volgens de verzoeker genomen met overtreding van de substantiële vormvereiste: zij is namelijk door middel van de constructie "in opdracht" ondertekend door een derde, onbekende en onbevoegde persoon. Nochtans vereist artikel 8 (lees: artikel 6), § 5, van het koninklijk besluit

van 8 augustus 1983 dat de aanstelling van hogere functies in de klassen A1 en A2, en dus ook de beëindiging ervan, door de Voorzitter van het Directiecomité of zijn gemachtigde geschiedt.

De nalatigheid en de overtreding van een voorgeschreven substantiële vormvereiste bij het nemen van de beslissing van 29 november 2011 leidt er volgens de verzoeker toe dat de intrekking op 7 maart 2012 van deze beslissing als onrechtmatig moet worden beschouwd en zodoende ook de beslissing van 7 maart 2012 om de hogere functie te beëindigen.

In zijn memorie van wederantwoord acht de verzoeker de bestreden beslissingen nietig wegens het gebrek aan een handgeschreven originele ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van dergelijke beslissing.

In zoverre de verwerende partij heeft gerepliceerd dat een intrekkingbeslissing genomen kan worden door de onbevoegde overheid die de aanvankelijke beslissing heeft genomen, wijst de verzoeker er op dat in casu de intrekkingbeslissing nu net niet is genomen door dezelfde onbevoegde overheid die de aanvankelijke beslissing heeft genomen. De intrekkingbeslissing van 7 maart 2012 is genomen door P., Auditeur-generaal van financiën, terwijl de beslissing van 29 november 2011 niet door haar werd genomen, maar door een onbekende persoon die heeft ondertekend.

De intrekkingbeslissing kon echter enkel genomen worden door hetzij de Voorzitter van het Directiecomité, hetzij het hoofd van het gemachtigd overheidsorgaan stafdirecteur P&O (dit is V.R.), hetzij de onbekende persoon die de eerste beslissing heeft ondertekend. Doordat P. destijds de bevoegdheid als hoofd a.i. van de Stafdienst P&O niet heeft uitgeoefend, kan zij naar het oordeel van de verzoeker geen intrekkingbesluit meer nemen.

In zijn laatste memorie voert de verzoeker ook nog de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

7.2. Voor zover de verzoeker de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van behoorlijk beheer”, moet worden opgemerkt dat hij nalaat te verduidelijken welk “beginsel van behoorlijk beheer” hij precies geschonden

acht en op welke wijze dit zou zijn geschonden door de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012.

In die mate is het eerste middel niet ontvankelijk, evenmin als de in de laatste memorie aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, hetgeen in een vroeger procedurestuk had moeten gebeuren.

De verzoeker oefent in een eerste onderdeel van het middel kritiek uit op de intrekkingbeslissing van 7 maart 2012 die volgens hem niet zou zijn genomen door een bevoegd orgaan. Zoals boven onder de ontvankelijkheid van het beroep reeds werd besproken, is het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk voor zover deze intrekkingbeslissing wordt aangevochten. De in dit onderdeel uiteengezette kritiek kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat ook de tweede beslissing van 7 maart 2012 waarbij hij wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur omwille van de nietigheid van de intrekkingbeslissing van 7 maart 2012 eveneens nietig is, kan hij niet worden gevolgd in zijn argument dat deze tweede beslissing steunt op de intrekking. Deze tweede beslissing betreft daarentegen een nieuwe beslissing die enkel na de intrekking van een eerdere -onregelmatige- beslissing werd genomen.

De verzoeker oefent in een tweede onderdeel van het middel kritiek uit op de beslissing van 29 november 2011 en leidt uit de onregelmatigheid waarmee deze beslissing is behept tevens de onrechtmatigheid af van de intrekkingbeslissing van 7 maart 2012 én de beslissing van 7 maart 2012 waarbij hij wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur.

Zo de beslissing van 29 november 2011 onregelmatig was doordat zij door een onbekende en onbevoegde persoon zou zijn genomen, dient vastgesteld dat zij werd ingetrokken op 7 maart 2012 en dat vervolgens op 7 maart 2012 door de Voorzitter van het Directiecomité (en dus door het daartoe in overeenstemming met artikel 6, § 5, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 bevoegd orgaan) een nieuwe beslissing werd genomen. De onregelmatigheid waarmee de beslissing van 29 november 2011 behept was, is aldus rechtgezet geworden. Er kan dan ook niet worden ingezien in welke mate die

onregelmatigheid de rechtmatigheid van de beide beslissingen van 7 maart 2012 in het gedrang brengt. Doordat de kritiek van de verzoeker in dit onderdeel van het middel voorts enkel is toegespitst op de beslissing van 29 november 2011, kan dit middel niet tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012 waarbij hij wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur, leiden. Dit is immers de enige beslissing waartegen een ontvankelijk annulatieberoep werd ingediend.

Voor zover toch moet worden aangenomen dat de verzoeker met dit onderdeel van het middel tevens ten aanzien van de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012 het gebrek aan een handgeschreven originele ondertekening van de voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon aanklaagt, kan niet worden ingezien dat deze beslissing niet zou zijn genomen door de persoon die daartoe vermeld wordt en wiens handtekening geplaatst is, zijnde de Voorzitter van het Directiecomité, van wie de verzoeker overigens niet betwist dat deze wel degelijk bevoegd was tot het nemen van de beslissing. De verzoeker toont alleszins niet aan dat deze beslissing van 7 maart 2012 door een andere persoon dan de Voorzitter van het Directiecomité zou zijn genomen, noch dat zijn handtekening door iemand anders werd geplaatst.

Het eerste middel is in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

8.1. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het integriteitsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk administratief bestuur en van artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983.

Uiteenzetting van het middel

De verzoeker stelt dat hij er op mocht vertrouwen dat de verwerende partij met betrekking tot de uitoefening van hogere functies en de beëindiging ervan op dezelfde wijze zou handelen als zij dat voordien steeds heeft gedaan. Hij meent er dan ook rechtmatig van uit te kunnen gaan dat lopende interims met uitoefening van hogere functies niet worden onderbroken, doch enkel

van ambtswege worden beëindigd hetzij bij de benoeming van een eerstaanwezend inspecteur bij openstaande betrekking, hetzij bij terugkeer van de eerstaanwezend inspecteur bij tijdelijke afwezigheid. Een lopende interim werd door de verwerende partij voorheen immers nooit beëindigd louter omwille van de benoeming ter controle van een ambtenaar met dezelfde graad/titel (in casu: deze van inspecteur).

De thans doorgevoerde wijziging gaat echter uitdrukkelijk in tegen het vertrouwen en de rechtszekerheid die de verzoeker meent te kunnen putten uit de vroegere handelwijze van de verwerende partij.

De verzoeker merkt op dat hem nooit is meegedeeld dat de uitoefening van de hogere functie met onmiddellijke ingang zou worden stopgezet bij de benoeming van een ambtenaar met dezelfde graad/titel. Hierop werd namelijk niet gewezen in het begeleidend schrijven van de incompetitiestelling. Evenmin werd aan de ambtenaar die de hogere functie uitoefent (dit is volgens de verzoeker de "meest geschikte ambtenaar") meegedeeld dat een ambtenaar met dezelfde graad/titel louter omwille van diens benoeming ter controle van ambtswege verder als "meest geschikte ambtenaar" zal worden beschouwd.

Nochtans dient een dergelijke wijziging van normen naar het oordeel van de verzoeker aan het personeel meegedeeld te worden én dient het personeel betrokken te worden bij zulke herziening van de normen.

Welnu, de richtlijnen van 20 juli 2011 waarnaar wordt verwezen, waren niet alleen de verzoeker onbekend, maar ook de Gewestelijke directeurs. En zelfs zo deze richtlijnen hen al bekend waren, zijn deze ruim laattijdig. Immers, zonder enige verwittiging wordt de wijziging in de zienswijze van de verwerende partij toegepast en doorgevoerd, waardoor zij belanghebbenden (onder wie dus ook de verzoeker) voor voldongen feiten heeft geplaatst.

Door de beslissing van 29 november 2011 op een gewijzigd en tot dan toe ongekend criterium te steunen, zonder dit mee te delen, is er naar het oordeel van de verzoeker ook sprake van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid. Alzo worden een aantal ambtenaren, die mogelijks al een ganse tijd een hogere functie uitoefenden, plots niet langer als de "meest geschikte ambtenaar" beschouwd.

De verzoeker meent dat duidelijke omzendbrieven ter kennis hadden moeten worden gebracht, zodanig dat de criteria omschreven zijn en gekend zijn.

Er bestond volgens de verzoeker derhalve geen enkele noodzaak om op basis van artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 een andere interimaris aan te duiden, aangezien hijzelf al aangeduid was voor het uitoefenen van die hogere functie.

In zijn memorie van wederantwoord meent de verzoeker dat de verwerende partij enkel met de in het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criteria, die bestaan bij de beëindiging van een hogere functie, rekening mag houden. Het zijn deze criteria die moeten worden onderzocht en toegepast, en dit los van enig beleid. Welnu, bij de beoordeling van deze criteria werd voorheen nooit een eventuele beëindiging van een lopende interim met uitoefening van een hogere functie onderzocht louter omwille van de benoeming ter controle van een ambtenaar van dezelfde graad/titel (in casu: inspecteur), laat staan dat zulke situatie automatisch leidde tot beëindiging. Dit kan naar het oordeel van de verzoeker wel degelijk als een vaste beleidsregel worden beschouwd die plots en zonder voorafgaande aankondiging wordt gewijzigd. Ook het beleid dat lopende hogere functies nooit werden onderbroken is volgens de verzoeker sedert jaar en dag vaststaand.

Hoewel de Voorzitter van het Directiecomité het niet nodig acht omzendbrieven op te stellen om de ambtenaren in te lichten over de aanwijzing en stopzetting van hogere functies, is het nochtans enkel en alleen zijn bevoegdheid. Het is immers de Voorzitter van het Directiecomité, en niet de Administrateur-generaal, die bevoegd is voor de aanstelling. De Administrateur-generaal kan hoogstens voorstellen of adviezen verlenen aan de Voorzitter van het Directiecomité.

Een gewijzigde toepassing van artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 moet volgens de verzoeker op voorhand kenbaar worden gemaakt, en wel door de bevoegde persoon. Het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat de door de overheid gewekte gerechtvaardigde verwachtingen moeten worden gehonoreerd, zelfs voor een zogenaamde preciaire toestand zoals de

uitoefening van een hogere functie. De aanstelling of de beëindiging op zich zijn trouwens niet precair.

De verzoeker wijst er op dat een overheid zorgvuldig moet handelen en aldus niet onverhoeds mag ingrijpen in een bestaande situatie, behoudens bij ernstige en gewichtige redenen. Waar de verwerende partij verwijst naar de richtlijnen van 20 juli 2011, merkt de verzoeker op dat deze zelfs niet door de Voorzitter van het Directiecomité zijn genomen. Naar die richtlijnen wordt bovendien niet verwezen in de beslissing van 7 maart 2012. Zij zijn immers niet van toepassing op de verzoeker, die niet werd gemuteerd. In de nieuwe richtlijnen van 31 augustus 2011 wordt de toestand aangekaart in verband met de bestaande interims van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur in kantoren waar een inspecteur bij een fiscaal bestuur toekomt, wat naar aanleiding van de personeelsbewegingen zou zijn onderzocht geworden. Dit betreft een toestand die niet gevat is in de richtlijnen van 20 juli 2011. Slechts in de richtlijnen van 31 augustus 2011 wordt de verzoeker voor het eerst uitdrukkelijk vermeld, en dit zonder dat de Gewestelijke directie van iets wist of verwachtte. Daar niet is meegedeeld welke onderzoeken naar aanleiding van de personeelsbewegingen precies werden gevoerd en hoe dit is gebeurd, weet de verzoeker niet om welke concrete redenen zijn aanstelling werd beëindigd. Dat er onverifieerbare redenen voor de beëindiging worden opgegeven, betekent volgens de verzoeker nog niet dat zij wettelijk, juist of niet willekeurig zijn. De loutere verwijzingen naar “richtlijnen” vanwege de Administrateur-generaal zijn onvoldoende, daar de Administrateur-generaal slechts een adviserende bevoegdheid heeft.

Voor zover de verwerende partij de toekenning van de uitoefening van een hogere functie motiveert aan de hand van de “betere functionele organisatie van de diensten”, merkt de verzoeker op dat de betrokkenen van een dergelijke functionele organisatie op voorhand dienden te zijn ingelicht. Welnu, bij de incompetitiestelling met het oog op mutatie, terbeschikkingstelling of bevordering door overgang naar de klasse A1 of A2 waaraan de titel verbonden is van inspecteur bij een fiscaal bestuur (dienstorder nummer 2/2010) werd aangaande een betere functionele organisatie van de diensten met betrekking tot de uitoefening van hogere functies niets meegedeeld. Meer dan een jaar na de

incompetitiestelling is dit meegedeeld geworden aan de Gewestelijke directeurs. De verzoeker meent dan ook dat deze informatie door de verwerende partij verzwegen werd en de betrokkenen derwijze misleid zijn in hun keuze in het kader van deze incompetitiestelling.

In zijn laatste memorie voert de verzoeker ook nog de schending aan van de materiële motiveringsplicht en verduidelijkt hij de schending van het integriteitsbeginsel.

Beoordeling

8.2. Voor zover de verzoeker, benevens het vertrouwens-, rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, ook de schending aanvoert van “het beginsel van behoorlijk administratief bestuur”, moet worden opgemerkt dat hij nalaat te verduidelijken welk “beginsel van behoorlijk administratief bestuur” hij precies geschonden acht en op welke wijze dit zou zijn geschonden door de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012.

Voor zover de verzoeker tevens de schending aanhaalt van "het integriteitsbeginsel" en dit beginsel al een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zou uitmaken, dient opgemerkt dat de verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel door de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012 is geschonden.

In de mate de verzoeker in de laatste memorie alsnog tracht te verduidelijken waarin de schending precies bestaat, kan niet worden ingezien dat hij dit niet eerder had kunnen doen.

In die mate is het tweede middel niet ontvankelijk, evenmin als de in de laatste memorie aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, hetgeen in een vroeger procedurestuk had moeten gebeuren.

De tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012 wordt mede gesteund op het koninklijk besluit van 8 augustus 1983.

Artikel 3, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 luidt als volgt:

“§ 1. Alleen een ambtenaar die voldoet aan de statutaire vereisten om tot de met

het hoger ambt overeenstemmende graad of klasse te worden benoemd, kan voor het uitoefenen van dat ambt worden aangesteld.

§ 2. Bij gebrek aan een ambtenaar die de statutaire voorwaarden vervult om tot de met het hoger ambt overeenstemmende graad of klasse benoemd te worden, kan een ander ambtenaar bij een met redenen omklede aanstellingsakte voor het uitoefenen van dat ambt aangesteld worden.

In dat geval komt voor de uitoefening van een hoger ambt in een betrekking die overeenstemt met een graad ingedeeld in de niveaus C of B alleen in aanmerking, de ambtenaar die titularis is van een graad van het onmiddellijk lagere niveau.

In geval van een aanwijzing in een betrekking die overeenstemt met de klasse A1, wordt de aanwijzing voorbehouden aan de ambtenaar bekleed met een graad van niveau B of niveau C onder voorbehoud dat hij geslaagd is in een competentiemeting of een gecertificeerde opleiding, voor zover hij de gelegenheid heeft gehad hieraan deel te nemen.

De aanwijzing voor de uitoefening van een hoger ambt van de klasse A2, A3, A4 of A5 wordt voorbehouden aan de ambtenaar benoemd in de onmiddellijk lagere klasse.

Er kunnen afwijkingen op het vierde lid worden toegestaan op voorstel van de betrokken minister en met het akkoord van de minister bevoegd voor ambtenarenzaken.”.

Artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 luidt als volgt:

“§ 1. (...), wordt in elk ministerie de uitoefening van een ambt dat definitief open staat of tijdelijk niet door de titularis waargenomen wordt, toevertrouwd aan de ambtenaar die het meest geschikt bevonden wordt om in de onmiddellijke behoeften van de dienst te voorzien of wiens aanstelling het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt.”.

Hieruit blijkt dat in principe de ambtenaar wordt aangesteld die aan de statutaire vereisten voldoet om tot de met het hoger ambt overeenstemmende graad of klasse benoemd te worden en dat afwijkingen op deze regel ingeval van gebrek aan een ambtenaar die de statutaire voorwaarden vervult om benoemd te worden omstandig gemotiveerd moeten worden. In dat geval wordt de uitoefening van een hoger ambt van de klasse A2 (in casu van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur) voorbehouden aan de ambtenaar benoemd in de onmiddellijk lagere klasse (in casu inspecteur bij een fiscaal bestuur). Zo er meerdere ambtenaren benoemd in de onmiddellijk lagere klasse beschikbaar zijn, wordt de uitoefening van dit hoger ambt toevertrouwd aan de ambtenaar die het meest geschikt bevonden wordt om in de onmiddellijke behoeften van de dienst te

voorzien of wiens aanstelling het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt.

Met de verzoeker en de verwerende partij dient aanvaard dat enkel de voornoemde in het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criteria in overweging kunnen worden genomen bij de aanstelling voor het uitoefenen van een hoger ambt of bij het beëindigen van een dergelijke aanstelling.

De verzoeker is echter van oordeel dat de beslissing van 29 november 2011, dus ook de nieuwe beslissing van 7 maart 2012, op een ongekend criterium is gesteund, namelijk de plaats van benoeming die determinerend wordt geacht. Dit maakt volgens hem bovendien een gewijzigd criterium uit dat voorheen door de verwerende partij nooit werd toegepast en dat niet vooraf is meegedeeld geworden.

In casu had C. E. in het kader van de mutatie- en promotiebeweging van inspecteurs bij een fiscaal bestuur, die met de incompetitiestelling van 30 april 2010 is aangevat en die effectief plaatsvond in september 2011, een mutatie verkregen naar de controle Tielt 1. Het is naar aanleiding van de voornoemde mutatie- en promotiebeweging dat de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit richtlijnen heeft uitgevaardigd waarin gesteld wordt dat het personeel dient te werken daar waar het benoemd is, behoudens in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden en dat de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit de invloed van deze beweging op de bestaande uitoefening van hogere ambten heeft onderzocht. Uit dit onderzoek is gebleken dat met de mutatie die C. E. had verkregen naar de controle Tielt 1, er op deze controle Tielt 1 twee inspecteurs bij een fiscaal bestuur waren. Dit is immers ook de controle waar de verzoeker, die eveneens inspecteur van een fiscaal bestuur is, was aangesteld om er het hoger ambt van eerstaanwendend inspecteur uit te oefenen. Daar de verzoeker als inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Kortrijk - vennootschappen 2 gedetacheerd was om ter controle Tielt 1 de hogere functie van eerstaanwendend inspecteur uit te oefenen en daar ter controle Tielt 1 met de voornoemde mutatie- en promotiebeweging effectief een inspecteur bij een fiscaal bestuur (C. E.) benoemd was, heeft de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit het aangewezen

geacht de aanstelling van de verzoeker te beëindigen. Deze door de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit uitgevaardigde richtlijnen dienen aldus, wat de aanstelling voor het uitoefenen van een hogere functie en het beëindigen ervan betreft, gezien te worden als adviezen aan de Voorzitter van het Directiecomité, die de uiteindelijke bevoegdheid heeft te beslissen over de beëindiging van een bestaande aanstelling. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker lijkt te willen aantonen in zijn memorie van wederantwoord, namelijk dat met zijn richtlijnen de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit -en dus niet de bevoegde Voorzitter van het Directiecomité- eigenlijk heeft beslist tot de beëindiging van de aanstelling van de verzoeker, is het op basis van de door de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit verstrekte adviezen (in de voornoemde richtlijnen) dat de Voorzitter van het Directiecomité heeft beslist de aanstelling van de verzoeker te beëindigen. Dit is gebeurd met toepassing van één van de in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criteria door op basis van de door de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit verstrekte richtlijnen het ambt van eerstaanwendend inspecteur toe te vertrouwen aan de ambtenaar wiens aanstelling het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert, werd de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012 aldus wel degelijk genomen op basis van een vooraf gekend criterium.

Dat de wijze waarop artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 is toegepast verschilt van de wijze waarop de verwerende partij dit eerder zou hebben toegepast, betekent nog niet dat het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden of dat de verwerende partij thans onzorgvuldig heeft gehandeld. De verzoeker wist of behoorde althans te weten dat zijn aanstelling als inspecteur van een fiscaal bestuur ter controle Kortrijk - vennootschappen 2 om ter controle Tielt 1 de hogere functie van eerstaanwendend inspecteur uit te oefenen precair was (artikel 10, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 bepaalt uitdrukkelijk dat de uitoefening van een hoger ambt geen aanspraak verleent op vaste benoeming in de klasse of in de graad van dat ambt) en aldus kon worden beëindigd. Hij kon er niet op vertrouwen dat zijn aanstelling slechts in een beperkt aantal gevallen zou worden beëindigd. Dat de

verwerende partij in het verleden slechts in die beperkt aantal gevallen een aanstelling zou hebben beëindigd, doet daaraan geen enkele afbreuk. In de mate dat de verzoeker er op heeft vertrouwd dat de verwerende partij de in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criteria steeds in dezelfde zin zou toepassen als dat zij dat eerder reeds heeft gedaan, gaat het om ongerechtvaardigde verwachtingen vanwege de verzoeker die niet kunnen worden gehonoreerd. De verwerende partij dient bij het toepassen van artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 immers rekening te houden met de concrete omstandigheden van elk ogenblik. Gezien de omstandigheden op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012 werd genomen -dit is nadat een mutatie- en promotiebeweging heeft plaatsgevonden waardoor er effectief een inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Tielts 1 is benoemd- verschilden van de omstandigheden van een eerder ogenblik, kon de verzoeker er derhalve niet rechtmatig op vertrouwen dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing zou handelen zoals zij mogelijks heeft gehandeld op een eerder ogenblik waarop geen sprake was van een promotie- en mutatiebeweging. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker poogt aan te tonen, getuigt het integendeel van de nodige zorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij dat zij bij het nemen van haar beslissing rekening houdt met de concrete omstandigheden van dat ogenblik en dat zij artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 in het licht van die concrete omstandigheden toepast en de in dat artikel 6, § 1, opgenomen criteria rekening houdend met die omstandigheden invult.

Daar de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012 is genomen op basis van één van de in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criteria, kan de verzoeker niet volhouden dat zij niet op basis van een welomschreven en gekend criterium werd genomen. Het volstaat dat de verzoeker kennis heeft van deze criteria. Het is dus niet vereist dat hem ook voorafgaandelijk wordt meegedeeld hoe deze criteria in een gegeven situatie zullen worden toegepast. Immers, bij de toepassing van deze criteria op een bepaald ogenblik dient de verwerende partij, zoals reeds vermeld, rekening te houden met de concrete omstandigheden van dat eigenste ogenblik. Er kan onmogelijk van de verwerende partij worden verwacht dat zij op voorhand meedeelt op welke wijze

zij de voornoemde criteria op een gegeven ogenblik zal toepassen. Het kan daarentegen wel van de verwerende partij worden verwacht dat zij bij een beëindiging van een uitoefening van een hoger ambt in haar beslissing precies aangeeft waarop zij zich heeft gesteund om tot deze beëindiging over te gaan, dus hoe zij één van de in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criteria heeft ingevuld. Dit is in casu ook effectief gebeurd in de tweede bestreden beslissing van 7 maart 2012 zoals ook zal blijken uit de bespreking van het derde middel.

In de mate het tweede middel ontvankelijk is, is het niet gegrond.

9.1. De verzoeker voert in een derde middel feitelijke en rechtelijke dwaling omtrent de motieven van de beslissing aan, alsook schending van de artikelen 2 en 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983.

Uiteenzetting van het middel

De verzoeker stelt dat de benoeming ter controle van een inspecteur volgens artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 nog niet betekent dat deze ambtenaar als de “meest geschikte ambtenaar” voor de uitoefening van een hogere functie op die controle moet worden beschouwd. Het uitoefenen van een hogere functie betekent immers een uitbreiding van de verantwoordelijkheden. Uit de artikelen 2 en 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 kan volgens hem worden afgeleid dat de uitoefening van een hogere functie op zich niets te zien heeft met de uitoefening van het ambt van inspecteur, die net met een aparte reglementering -het koninklijk besluit van 8 augustus 1983- geregeld is geworden.

Welnu, in casu werd de verzoeker als de meest geschikte ambtenaar aangeduid om vanaf 1 april 2007 de hogere functie uit te oefenen gezien de bestaande hoogdringendheid. De hoogdringendheid om cf. artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 te voorzien in hogere functies werd met de beslissing van 29 november 2011 -en dus ook de beslissing van 7 maart 2012- niet herroepen. Enkel omwille van “functionele redenen” werd door deze beslissing een detachering vanuit een ander kantoor niet langer verantwoord geacht. Deze

functionaliteit heeft volgens de verzoeker niets te zien met het in artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criterium. De verzoeker acht de bestreden beslissing dan ook niet gemotiveerd. Hij wijst er op dat omwille van de loutere benoeming van een inspecteur ter controle geen afbreuk wordt gedaan aan het gegeven dat hij nog steeds “meest geschikte ambtenaar” is ter uitoefening van de hogere functie. Hij kan ook niet aanvaarden dat de vergelijking betreffende de “meest geschikte kandidaat” van de kandidaten voor het verlenen van het uitoefenen van het hoger ambt beperkt wordt tot een kandidaat die uit de dienst zelf komt en dat het ambt toegewezen wordt louter omwille van de benoeming op die dienst. Dit nieuwe criterium, namelijk dat een kandidaat ter uitoefening van een hogere functie uit de controle zelf moet komen, is slechts dan een objectief criterium wanneer het algemeen en tijdig geweten is én wanneer het wordt toegepast op een nieuw toe te bedelen uitoefening van een hogere functie. De verzoeker stelt dat hij echter geen enkele kans meer heeft om als meest geschikte kandidaat te worden benoemd en dat hij in zijn verwachtingen werd verschalkt doordat hij niet heeft kunnen inschatten dat hij destijds zelf diende te postuleren voor de controle Tielt 1 om als “meest geschikte ambtenaar” te kunnen blijven beschouwd worden.

In de mate de bestreden beslissing verwijst naar de richtlijn van 31 augustus 2011, waarin wordt uiteengezet dat de beweging van de inspecteurs is aangevat om op basis van uniforme analyse van de functionele behoeften de diensten te versterken, dat bij talloze detacheringen aan dat doel voorbijgegaan wordt en dat het van het allergrootste belang is om de exacte noden van de diensten in kaart te brengen, hetgeen onmogelijk zou zijn bij talloze detacheringen, merkt de verzoeker het volgende op. Daar ter controle Tielt 1 het voorziene kader van inspecteur onbezet was, was het heel normaal dat er een inspecteur werd benoemd naar aanleiding van de incompetitiestelling van inspecteurs ter aanvulling op het aldaar aanwezig zijnde personeel. Desalniettemin is het kader niveau A ter controle Tielt 1 ongewijzigd gebleven en is geen sprake van een versterking, mede doordat de verzoeker ten gevolge van die benoeming van inspecteur bij een fiscaal bestuur zijn uitoefening van de hogere functie wordt ontnomen en hij verzocht wordt opnieuw zijn plaats op zijn eigen controle Kortrijk - vennootschappen 2 in te

nemen. De motivering in de richtlijn van 31 augustus 2011, en dus ook in de bestreden beslissing die naar die richtlijn verwijst, dat de mutatie een versterking van de diensten zou zijn op basis van uniforme analyse van de noden, is dus niet geldig voor de controle Tielt 1. De verzoeker stelt nog dat de controle Kortrijk - vennootschappen 2 trouwens de controle is die verhoudingsgewijs met de andere controles vennootschappen Kortrijk de gunstigste bezetting heeft. Bij de beëindiging van het uitoefenen van een hoger ambt dient concreet te worden nagegaan of de motivering “versterking” en “het opnemen van de verantwoordelijkheid op de plaats waar men benoemd is” wel juist is; algemene principes gelden daarbij niet, zo meent de verzoeker.

De verzoeker betwist voorst dat het in kaart brengen van de noden van een dienst onmogelijk zou zijn bij het behoud van detacheringen. Noden van een dienst worden enkel en alleen bepaald door het aantal dossiers en de weging van dossiers. Enkel zo kan worden bepaald hoeveel personeelsleden exact nodig zijn. Detacheringen zijn het gevolg van de noden van een dienst, maar zij beïnvloeden geen noden van een dienst.

In de mate in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het personeel daar dient te werken waar het benoemd is en, behoudens in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden, zijn verantwoordelijkheid dient op te nemen volgens graad/titel, merkt de verzoeker op dat dit geen uitstaans heeft met de toewijzing van de uitoefening van hogere functies, die gebeurt op basis van het criterium van “de meest geschikte ambtenaar”. Doordat “men geacht wordt te werken waar men benoemd is”, stelt de bestreden beslissing aldus weliswaar de detachering in vraag, doch niet de kwestie van de uitoefening van een hogere functie. De detachering van de verzoeker is slechts een gevolg van het feit dat hij als meest geschikte ambtenaar werd verzocht de hogere functie uit te oefenen. Hij werd aldus niet eerst gedetacheerd om vervolgens verzocht te worden een hogere functie uit te oefenen. Thans wordt gesteld dat hij niet meer beantwoordt aan de uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden om op een andere plaats dan zijn benoemde plaats te werken, doch er wordt niet gesteld dat hij niet meer als “meest geschikte ambtenaar” kan worden beschouwd om de hogere functie uit te oefenen. De

uitzonderlijke en functioneel verantwoorde omstandigheden van zijn detachering zijn volgens de verzoeker het gevolg van het gegeven dat hij beschouwd werd als de “meest geschikte ambtenaar” om de hogere functie uit te oefenen. Het ophouden van deze omstandigheden is dan ook niet gemotiveerd in de beslissing. Dat het zelfs functioneel niet verantwoord zou zijn om een detachering te behouden louter doordat men op de plaats van benoeming moet werken, heeft geen enkele impact op het uitoefenen van een hogere functie op een andere plaats dan waar men benoemd is, zo doet de verzoeker nog gelden.

De verzoeker meent tevens dat de motivering van de beslissing zichzelf tegenspreekt. Er wordt immers als algemene principe geponeerd dat het personeel slechts in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden niet moet werken op de plaats waar het benoemd is, terwijl de ter controle Tielt 1 benoemde inspecteur bij een fiscaal bestuur uiterlijk tijdelijk behouden blijft bij de steungroep FBB te Brussel tot en met 30 november 2011. Hoewel ook deze inspecteur van een fiscaal bestuur zijn verantwoordelijkheid op zijn plaats van benoeming zou moeten opnemen, wordt dit zonder enige verantwoording met drie maanden uitgesteld, zelfs wanneer hij geacht wordt de dienst controle Tielt 1 te versterken én te leiden als meest geschikte ambtenaar. De verzoeker meent dat hijzelf voldoet aan de uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden, namelijk de “meest geschikte ambtenaar” om de hogere functie uit te oefenen. Volgens hem wordt er zeer licht gegaan over de verantwoording van de “zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden”, zeker wanneer die detacheringen zelfs de uitoefening van hogere functies op de plaats waar men benoemd is kan uitstellen.

De verzoeker beweert dat de mogelijkheid bestaat dat inspecteurs worden benoemd op een controle, doch die hun verantwoordelijkheid volgens graad/titel (als leider van de controle) niet dienen op te nemen. Er is dan ook geen sprake van een gelijke behandeling.

In de mate in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de detachering omwille van de benoeming van een inspecteur ter controle budgettaire niet langer verantwoord is, stelt de verzoeker zich de vraag of het budgettaire wel als een criterium kan worden aanzien om te worden beschouwd als “meest

geschikte ambtenaar” ter aanduiding van een hogere functie. Voorts heeft de benoeming op zich van een inspecteur ter controle volgens de verzoeker niets te zien met een detachering voor het uitoefenen van een hogere functie, daar de gedetacheerde niet een inspecteur ter controle vervangt, maar wel de eerstaanwezende inspecteur. In casu volstaat een verwijzing naar het budgettaire volgens de verzoeker niet als motivering voor de beëindiging van zijn uitoefening van een hogere functie; het budgettaire plaatje werd immers niet grondig onderzocht.

De verzoeker wijst erop dat een inspecteur bij een fiscaal bestuur bij de uitoefening van de hogere functie van eerstaanwezende inspecteur via een waarnemingstoelage de wedde verkrijgt van de hogere uitgeoefende functie, dit is A22. Welnu, in casu verkreeg de verzoeker tot en met 31 augustus 2011 als basiswedde de wedde van niveau A12, die dan voor de uitoefening van de hogere functie van eerstaanwezende inspecteur werd aangevuld met de waarnemingstoelage. Naar aanleiding van een verhoging in weddenschaal, verkreeg de verzoeker vanaf 1 september 2011 de weddenschaal A21. Dit had voor gevolg dat de waarnemingstoelage die aan de verzoeker voor de uitoefening van de hogere functie van eerstaanwezende inspecteur moest worden toegekend verminderde. Vanuit louter budgettair oogpunt bekeken, is de waarnemingstoelage die vanaf 1 september 2011 aan de verzoeker moet worden betaald dan ook lager dan deze die moet worden betaald aan de benoemde inspecteur bij een fiscaal bestuur, die nog niet tot de weddenschaal A21 behoort. Wat de detacheringsvergoeding betreft waarop de verzoeker recht heeft, zal deze wisselende kost -die niet meer aan de nieuw benoemde inspecteur dient te worden betaald- in samenhang met de vermindering van de waarnemingstoelage budgettair geen of zeer weinig impact hebben, aldus de verzoeker. Het voorstel om afstand te doen van de wettelijk voorziene detacheringsvergoeding door de verzoeker werd zelfs niet in overweging genomen.

Nadat hij alle inspanningen heeft verricht om (blijvend) als “meest geschikte ambtenaar” in een personenbelastingcontrole te kunnen worden beschouwd, wordt hij omwille van beweerde budgettaire redenen zonder enige begeleiding na bijna acht jaar van uitoefening van een hogere functie op een

personenbelastingcontrole teruggestuurd naar zijn vast benoemde plaats van tewerkstelling, zijnde een vennootschapscontrole, alwaar hij zich na acht jaar afwezigheid opnieuw dient in te werken.

Ruim budgettaire bekeken is het uitoefenen van de hogere functie met detachering door de verzoeker volgens hem zeker verantwoord. Dat blijvend budgettaire redenen worden ingeroepen om de beslissing te motiveren is voor de verzoeker dan ook niet begrijpelijk en maakt geen correcte en aanvaarbare motivering uit.

De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat de verwerende partij wel degelijk eigen, nieuwe criteria heeft aangehaald bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Er werden immers budgettaire redenen ingeroepen. In haar memorie van antwoord stelt de verwerende partij dit te kunnen doen, aangezien zij volledig discretionair kan handelen doordat zij het criterium “minste bezwaar” heeft onderzocht en doordat bij de beëindiging van een hogere functie geen modaliteiten zijn voorgeschreven.

De verzoeker wijst er op dat, zelfs zo het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 dit niet als dusdanig voorschrijft, ook de beëindiging van de uitoefening van een hogere functie door middel van een beslissing moet gebeuren. Als er criteria werden opgelegd bij de beslissing tot aanstelling in die hogere functie, zullen dan ook minstens dezelfde, parallelle criteria moeten onderzocht worden of in rekening worden gebracht om de hogere functie te beëindigen.

Het gegeven dat de verzoeker zich blijkbaar volledig heeft vergist omtrent het criterium dat werd gehanteerd bij de beëindiging van de uitoefening van de hogere functie toont volgens de verzoeker aan dat de motivering van de beslissing van 7 maart 2012 onduidelijk is. Niet de verdiensten van de potentiële ambtenaren werden onderzocht, maar wel het “minste bezwaar”. Hoe dit is gebeurd werd niet meegedeeld en is niet gekend, zodat volgens de verzoeker willekeur mogelijk is.

Uit het Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 kan volgens de verzoeker worden afgeleid dat dit koninklijk besluit enkel de bevordering van de goede werking van de dienst voor ogen heeft. Het is dan ook voor de hand liggend dat de meest geschikte ambtenaar wordt

aangesteld of ook diegene die het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt. De voorgeschreven criteria dienen voor eenieder op dezelfde wijze te worden onderzocht en beoordeeld. Welnu, de goede gang van de dienst wordt niet vanuit budgettair oogpunt bepaald, zo meent de verzoeker nog. De goede werking van de dienst kan het beste worden bepaald aan de hand van het criterium “meest geschikt”, dient in casu niet onderzocht is geworden. Dit houdt op zich reeds een schending in van artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983. Bovendien werd het criterium “minste bezwaar” evenmin onderzocht. De verzoeker weet namelijk nog steeds niet wat de overheid bedoelt met “minste bezwaar”, behoudens dan dat hij als inspecteur niet is benoemd op de controle waar hij de hogere functie uitoefende. Zo hijzelf ook een mutatieaanvraag zou hebben ingediend naar de desbetreffende controle, was er geen sprake geweest van een “groter bezwaar” bij zijn aanstelling in de uitoefening van de hogere functie.

Het argument van de verwerende partij dat de detachering naar een andere dienst dan deze waarin men is benoemd, minder geld opbrengt voor de dienst van waaruit men wordt gedetacheerd, is niet relevant, zo betoogt de verzoeker. Krachtens artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 moet enkel de goede werking van de dienst waar er een interimaire functie moet worden toegekend, worden beoordeeld. Detachering vanuit een andere dienst kan geen bezwaar opleveren, aangezien die detachering als eerstaanwezend inspecteur voor die dienst net geld opbrengt. Het gaat trouwens om twee verschillende functies. Bovendien werd er volgens de verzoeker in casu geen rekening mee gehouden dat de dienst van waaruit hij gedetacheerd was de best bemande controle vennootschappen van Kortrijk is, dat hij na acht jaar in een personenbelasting te hebben gewerkt zonder enige begeleiding wordt overgeheveld en dat de persoon die als het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst wordt beschouwd zelf stelt geen ervaring te hebben in het leiden van een dienst en niet beslagen is in personenbelasting.

Het ondoorzichtig karakter van een dienst ten gevolge van detacheringen kan niet worden aanvaard in de thans geïnformatiseerde arbeidswereld.

Voor zover de verwerende partij stelt dat het aanstellen van een interimaris enkel kosten met zich meebrengt, antwoordt de verzoeker dat de kosten geen criterium zijn in het kader van de goede werking van de dienst. De budgettaire gevolgen zijn vastgelegd in het koninklijk besluit van 8 augustus 1983. Zo is ook de detacheringsvergoeding wettelijk bepaald, vergoeding waarvan de verzoeker zelfs bereid was er afstand van te doen. Bovendien brengt de uitoefening van een hogere functie geen kosten mee. Een interimaire functie wordt immers enkel toegekend voor een functie die definitief of tijdelijk niet wordt waargenomen. De effectieve functionaris is er niet, zodat voor de oorspronkelijke functie waarvoor een hogere functie werd toegewezen niet moet worden betaald. Mocht de effectieve functionaris er zijn, dan was er geen interimaire functie. Als het kader niet wordt opgevuld of niet wordt herleid, dan moet men zich blijven richten tot personen die hogere functies willen uitoefenen. Hierbij is er volgens de verzoeker geen sprake van een meerkost, aangezien deze interimarissen zelfs geen pensioenrechten opbouwen, dewelke wel verworven worden door de effectief benoemden.

Beoordeling

9.2. Uit zijn uiteenzetting van het derde middel blijkt dat de verzoeker de motieven waarop de bestreden beslissing van 7 maart 2012 waarbij hij wordt ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur op de controle Tielt 1 is gesteund, inhoudelijk betwist, hetgeen neerkomt op het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Zoals ook reeds bij de bespreking van het tweede middel werd uiteengezet, wordt de bestreden beslissing mede gesteund op het koninklijk besluit van 8 augustus 1983.

Uit artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 blijkt dat de aanstelling in de uitoefening van een hoger ambt kan gebeuren op basis van één van de volgende criteria:

- een dergelijk ambt kan worden toevertrouwd aan de ambtenaar die het meest geschikt bevonden wordt om in de onmiddellijke behoeften van de dienst te voorzien;

of

- een dergelijk ambt kan worden toevertrouwd aan de ambtenaar wiens aanstelling het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt.

Zoals de verwerende partij terecht stelt, heeft de overheid de keuze op basis van welk van deze criteria zij tot een dergelijke aanstelling overgaat. Hoewel dit in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 niet als dusdanig bepaald wordt, moet er van worden uitgegaan dat ook de beëindiging van een dergelijke aanstelling in de uitoefening van een hoger ambt dient te zijn ingegeven door één van deze criteria. Ook bij een dergelijke beëindiging heeft de overheid de keuze op welk criterium zij haar beslissing steunt en is zij -in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker beweert in zijn memorie van wederantwoord- aldus niet verplicht zich te laten leiden door het criterium op grond waarvan de beslissing tot aanstelling die thans wordt beëindigd is gebeurd. Uit de motivering van een dergelijke beëindigingsbeslissing moet wel kunnen blijken op welk criterium zij is gesteund. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord onterecht dat dit in casu niet het geval zou zijn.

De motivering van de beslissing geeft nochtans aan dat:

- conform de richtlijnen van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit van 31 augustus 2011, het personeel, behoudens in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden, daar dient te werken waar het benoemd is;
- conform de richtlijnen van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit van 31 augustus 2011, voor die kantoren waar er met de mutatiebeweging van inspecteur bij een fiscaal bestuur een inspecteur benoemd werd én waar de interimaris gedetacheerd is vanuit een ander kantoor, het functioneel en budgettair niet langer verantwoord is om deze detachering te blijven behouden;

- C. E., inspecteur bij een fiscaal bestuur, een mutatie heeft verkregen naar de controle Tielt 1, doch dat hij tijdelijk behouden blijft bij de steungroep FBB te Brussel tot en met 30 november 2011;
- de verzoeker, inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Kortrijk vennootschappen 2, belast blijft met de hogere functie van eerstaanwezend inspecteur bij een fiscaal bestuur Tielt 1 tot 30 november 2011, zijnde de periode waarin de heer C.E. tijdelijk nog behouden blijft bij de steungroep FBB te Brussel;
- de detachering van de verzoeker bij de controle Tielt 1 vanaf 1 december 2011 niet langer gerechtvaardigd is.

Hieruit kan wel degelijk worden afgeleid dat de verzoeker, die niet effectief ter controle Tielt 1 was benoemd maar wel ter controle Kortrijk vennootschappen 2, niet als diegene werd beschouwd wiens aanstelling het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt, dit is het tweede in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criterium.

Deze vaststelling volgt uit de richtlijnen die de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit op 31 augustus 2011 naar aanleiding van de mutatie- en promotiebeweging van inspecteur bij een fiscaal bestuur, die met de incompetitiestelling van 30 april 2010 is aangevat en die effectief plaatsvond in september 2011, heeft gegeven. In deze richtlijnen wordt aangegeven dat die mutatie- en promotiebeweging er toe strekte om op basis van een uniforme analyse van de functionele behoeften de diensten te versterken en de exacte noden van de diensten in kaart te brengen, hetgeen onmogelijk is ingeval van veelvuldige detacheringen van het ene kantoor naar het andere.

De verzoeker betwist echter dat het voorgaande ook opgaat specifiek voor de controle Tielt 1. Met de benoeming (mutatie) van een inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Tielt 1 (dit is C. E.) is er volgens de verzoeker namelijk nog geen sprake van een versterking in deze dienst, mede gezien hijzelf opnieuw zijn plaats op zijn eigen controle Kortrijk vennootschappen 2 diende in te nemen. De verzoeker ziet hierbij over het hoofd dat met de mutatie- en promotiebeweging effectief een inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Tielt 1 werd benoemd (gemuteerd), terwijl hijzelf niet benoemd was op die controle,

maar enkel gedetacheerd. In dat opzicht maakt hij niet hard dat met de effectieve benoeming (mutatie) van een inspecteur bij een fiscaal bestuur er geen sprake zou zijn van een versterking van de dienst. De voornoemde overwegingen uit de richtlijnen van 31 augustus 2011 zijn aldus wel degelijk evenzeer geldig voor de controle Tielt 1. De verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing van 7 maart 2012 niet deugdelijk zou zijn, doordat zij verwijst naar richtlijnen die niet van toepassing zouden zijn op de controle Tielt 1.

De verzoeker betwist voorts ook dat het ingeval van veelvuldige detacheringen onmogelijk is de exacte noden van de diensten in kaart te brengen. Het is echter niet volkomen ondenkbeeldig -zelfs in een geïnformatiseerde wereld zoals de verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord-, en derhalve stelt de verwerende partij niet volkomen onterecht, dat de organisatie van de diensten, en dus ook de noden van de diensten, ondoorzichtiger zijn en dus moeilijk, of zelfs onmogelijk, in kaart te brengen zijn bij veelvuldige detacheringen. De verzoeker slaagt er aldus evenmin in deze overweging uit de richtlijnen van 31 augustus 2011 te ontkrachten. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat de motivering van de beslissing van 7 maart 2012 niet deugdelijk zou zijn omwille van de verwijzing naar de voornoemde richtlijnen van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit.

Na de voornoemde overwegingen uit de richtlijnen van 31 augustus 2011, die de verzoeker dus niet heeft kunnen ontkrachten, wordt er daarin vervolgens op gewezen dat het personeel, behoudens in zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden, daar dient te werken waar het benoemd is en het zijn verantwoordelijkheden dient op te nemen verbonden aan zijn graad/titel.

Uit de samenlezing van deze stelling dat het personeel in beginsel dient te werken daar waar het benoemd is (stelling waarop de bestreden beslissing van 7 maart 2012 is gesteund) met de eerdere (voornoemde) overwegingen uit de richtlijnen van 31 augustus 2011, blijkt dat de verwerende partij met deze stelling het doel van de mutatie- en promotiebeweging heeft trachten te verwezenlijken. Het komt dan ook als gerechtvaardigd en niet louter willekeurig over dat deze stelling toegepast wordt op alle personeelsleden die

tewerkgesteld zijn bij de verwerende partij, en dus ook diegenen die in het kader van de uitoefening van een hoger ambt naar een ander kantoor gedetacheerd zijn. In dat opzicht is het niet kennelijk onredelijk dat de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit naar aanleiding van de promotie- en mutatiebeweging ook de invloed van deze beweging op de bestaande uitoefening van hogere ambten (van eerstaanwezend inspecteur) heeft onderzocht en op basis van dat onderzoek heeft vastgesteld dat voor die kantoren waar en met de promotie- en mutatiebeweging een inspecteur benoemd werd én waar de interimaris gedetacheerd is vanuit een ander kantoor, het in eerste instantie functioneel niet langer verantwoord is om deze detachering te blijven behouden.

Evenmin is de vaststelling dat het budgettair niet langer verantwoord is om zulke detachering te blijven behouden kennelijk onredelijk.

In de richtlijnen van 31 augustus 2011 wordt er tot slot immers nog op gewezen dat het bovendien wenselijk is, gezien de huidige moeilijke budgettaire omstandigheden, detacheringen zoveel mogelijk te beperken in aantallen en tijd.

Ook dit budgettaire aspect wordt door de verzoeker betwist. Hij wijst er namelijk op dat hijzelf tot en met 31 augustus 2011 als basiswedde de wedde van niveau A12 kreeg, die voor de uitoefening van de functie van eerstaanwezend inspecteur werd aangevuld met de waarnemingstoelage. Naar aanleiding van een verhoging in weddenschaal, verkreeg hij vanaf 1 september 2011 de weddenschaal A21, waardoor de waarnemingstoelage die hem moest worden toegekend, verminderde. Vanuit louter budgettair oogpunt bekeken, is de waarnemingstoelage die vanaf 1 september 2011 aan de verzoeker moet worden betaald dan ook lager dan deze die moet worden betaald aan de benoemde inspecteur, die nog niet tot de weddenschaal A21 behoort. Daarnaast heeft de verzoeker bovendien afstand willen doen van de detacheringsvergoeding, waarop hij in principe recht heeft bij de uitoefening van een hoger ambt.

Met voornoemde redenering weerlegt de verzoeker de vaststelling van de verwerende partij dat het ook vanuit budgettair oogpunt niet langer verantwoord is om de detachering te blijven behouden nog niet. Wie van de inspecteurs bij een fiscaal bestuur (namelijk ofwel de verzoeker ofwel C. E.) ook

de hogere functie van eerstaanwendend inspecteur ter controle Tielt 1 uitoefent, zal daarvoor steeds dienen te worden vergoed door middel van een toelage, zoals bepaald in hoofdstuk 2 “Toekenning van een toelage voor het uitoefenen van een hoger ambt” van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983. Zo de verzoeker als inspecteur bij een fiscaal bestuur ter controle Tielt 1 het hoger ambt van eerstaanwendend inspecteur blijft uitoefenen, zal hij overeenkomstig artikel 13, § 3, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 moeten vergoed worden in zijn basisweddenschaal A21 (bezoldiging in zijn werkelijke graad) met daarbovenop een waarnemingstoelage die overeenstemt met zulk een bedrag dat in zijn totaliteit een bezoldiging wordt bereikt gelijk aan deze van de weddenschaal A22 (bezoldiging die hij zou genieten in de graad van het voorlopig uitgeoefende ambt), alsook een detachingsvergoeding waarvan de verzoeker zelf erkent dat die niet dient betaald te worden aan een effectief ter controle benoemde inspecteur bij een fiscaal bestuur. Daarnaast zou de effectief ter controle Tielt 1 benoemde inspecteur bij een fiscaal bestuur (C. E.) vergoed worden in zijn eigen weddenschaal. Zo de verzoeker daarentegen niet langer gedetacheerd zou blijven ter controle Tielt 1, is er ter controle Tielt 1 slechts één enkel inspecteur van een fiscaal bestuur tewerkgesteld. Zo de laatstgenoemde inspecteur belast wordt met het uitoefenen van het hoger ambt van eerstaanwendend inspecteur is het voor de controle Tielt 1 dus enkel diens basisweddenschaal aangevuld met de plaatsvervangings- of waarnemingstoelage die dient betaald te worden, zonder dat daarbovenop nog een detachingsvergoeding verschuldigd zou zijn. Het is dan ook niet volkomen onterecht dat, naast functionele redenen, budgettaire redenen mee ingeroepen worden ter verantwoording van het niet behouden kunnen blijven van een detachering van een interimaris voor een kantoor waar er in het kader van de promotie- en mutatiebeweging effectief een inspecteur benoemd werd.

Zoals gezegd, is de beëindiging van de aanstelling van de verzoeker in de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwendend inspecteur, aldus gesteund op het tweede criterium van artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983. Immers, zoals uit de voorgaande bespreking duidelijk blijkt, kan de verzoeker niet langer beschouwd worden als diegene wiens aanstelling het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt. In zijn

uiteenzetting van het middel gaat de verzoeker er volledig aan voorbij dat de beëindiging van zijn aanstelling is gesteund op dit tweede criterium van artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 en dus niet zozeer op het eerste criterium van “de meest geschikte ambtenaar”.

Wat specifiek de formele motiveringsplicht betreft, maakt de verzoeker voorts niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing van 7 maart 2012 behept is met een tegenstrijdigheid. Dat C. E., die als inspecteur bij een fiscaal bestuur een mutatie naar de controle Tielt 1 heeft verkregen, tijdelijk behouden blijft bij de steungroep FBB te Brussel tot en met 30 november 2011 is geenszins strijdig met de vaststellingen uit de richtlijnen van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit van 31 augustus 2011. Immers, van het principe dat men dient te werken daar waar men benoemd is, kan ingeval van zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden worden afgeweken. De thans bestreden beslissing van 7 maart 2012 betreft de beëindiging van de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwezend inspecteur door de verzoeker. Het is enkel en alleen deze beëindiging die dient gemotiveerd te worden, wat ook effectief is gebeurd - zoals uit voorgaande bespreking reeds duidelijk naar voren is gekomen. Het is echter niet vereist dat de verwerende partij ook nog eens zou verantwoorden waarom de mutatie van C. E. met drie maanden uitgesteld wordt (tot uiterlijk 30 november 2011). Dit zou namelijk neerkomen op het geven van de motieven van de motieven. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat niet zover dat van de overheid wordt verwacht dat zij nader gaat motiveren doordat zij de motieven van de motieven zou moeten geven.

Uit de voorgaande bespreking blijkt aldus dat de bestreden beslissing van 7 maart 2011 afdoende is gemotiveerd en dat zij gesteund is op deugdelijke motieven.

In de mate dat de verzoeker het de verwerende partij verwijt dat hij in zijn verwachtingen werd verschalkt en hij aldus niet heeft gepostuleerd in het kader van de mutatie- en promotiebeweging van inspecteurs bij een fiscaal bestuur met het oog op het behoud van zijn aanstelling in de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwezend inspecteur ter controle Tielt 1, dient herhaald te worden dat hij wist of diende te weten dat zijn aanstelling precair was en aldus kon worden

beëindigd. Er kan in dit verband verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel. Zelfs zo hij in het kader van de mutatie- en promotiebeweging van inspecteur bij een fiscaal bestuur zou hebben gepostuleerd, moet met de verwerende partij worden opgemerkt dat hij er dan nog niet rechtmatig op kon vertrouwen dat hij zijn aanstelling zou kunnen behouden, precies omwille van het precair karakter ervan.

De verzoeker kan tot slot niet worden gevolgd in zijn argument dat sprake is van een ongelijke behandeling doordat mogelijks inspecteurs worden benoemd op een controle zonder dat zij hun verantwoordelijkheid als leider van een controle dienen op te nemen. Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking van het zesde middel waarin de verzoeker een identiek argument aanhaalt.

Het derde middel is niet gegrond.

10.1. De verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het objectiviteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983.

Uiteenzetting van het middel

De verzoeker herhaalt dat overeenkomstig artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 de “meest geschikte ambtenaar” diende te worden aangesteld en dat vanuit die optiek de titels en verdiensten van de ambtenaren objectief en redelijk vergeleken moeten worden, hetgeen in casu nooit is gebeurd. De verzoeker licht toe hoe volgens hem een vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten dient te gebeuren. In casu werd echter ter aanstelling van de meest geschikte kandidaat een niet-objectief criterium gehanteerd, zijnde de stelling dat de inspecteur dient te werken daar waar hij is benoemd en daar zijn verantwoordelijkheid dient op te nemen volgens graad/titel, zonder dat ook maar enigszins de titels en verdiensten van de kandidaten in aanmerking werden genomen. Een nieuw benoemde inspecteur, die van een vennootschapscontrole komt, die zelf stelt geen ervaring als dienstleider te hebben,

die geen actuele kennis heeft en die zichzelf niet ziet als de (meest geschikte) kandidaat om de hogere functie uit te oefenen, heeft voorrang gekregen. De verzoeker stelt zich dan ook de vraag of een ambtenaar tegen zijn wil in verplicht kan worden een hogere functie uit te oefenen. Volgens hem kan niemand verplicht worden een functie uit te oefenen indien er bijkomende verantwoordelijkheden aan verbonden zijn. Indien een ambtenaar verplicht wordt een hogere functie uit te oefenen tegen zijn wil in, dan rijst de vraag of deze ambtenaar wel de meest geschikte ambtenaar is om de dienst te leiden. Indien een dergelijke beslissing wordt genomen, kan zij naar het oordeel van de verzoeker bezwaarlijk objectief worden genoemd. Zij getuigt daarentegen eerder van een onredelijk karakter. Het stellen dat zulke beslissing genomen wordt met het oog op een goed functioneren van een dienst en er gewag wordt gemaakt van een versterking van die dienst, is zeer verregaand en kan volgens de verzoeker zeer demotiverende gevolgen hebben. Van de discretionaire bevoegdheid is dan totaal onredelijk gebruik gemaakt.

De in de beslissing aangehaalde functionele en budgettaire redenen missen elke grond en kunnen de beslissing om de uitoefening van de hogere functie door de verzoeker te beëindigen niet dragen, zo zet de verzoeker uiteen.

Er werd in casu helemaal geen rekening gehouden met het schrijven van 3 oktober 2011 van C. E., waaruit moet blijken dat hij zichzelf geen actuele kennis van de personenbelasting of enige ervaring als dienstleider toekent en waarin privéredenen worden aangegeven ter verantwoording van zijn eigen keuze om zijn taak als inspecteur op te nemen. In ieder geval werd de Voorzitter van het Directiecomité onvoldoende ingelicht door de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit. Zo is het volgens de verzoeker zeer twijfelachtig of het voornoemd schrijven van 3 oktober 2011 wel is meegedeeld aan de Voorzitter van het Directiecomité, daar hiervan geen gewag wordt gemaakt in de beslissing. Evenmin werd voldoende concreet uitgelegd waarom C. E. wel functioneel aangewezen is. Diens aanstelling wordt beperkt op basis van diens benoeming als inspecteur in de controle. Dit kan naar het oordeel van de verzoeker nochtans geen doorslaggevend element zijn in de beoordeling in het kader van artikel 6 van het

koninklijk besluit van 8 augustus 1983. Een mutatiebeweging kan geen enkele invloed hebben op het uitoefenen van een hogere functie van eerstaanwezend inspecteur of nood aan deze laatste functie. Tot slot werden de geschiktheden van de verzoeker verzwegen en werden zijn verdiensten in vergelijking met deze van C. E. niet vermeld. Het is voor de verzoeker dan ook duidelijk dat het advies van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit onvolledig, onjuist en onwettig is en dus ook de beslissing die hierop is gesteund, is onwettig.

In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat de persoon die als het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst wordt beschouwd, zelf uitdrukkelijk de functie niet wenste waar te nemen, hetgeen blijkt uit zijn schrijven van 3 oktober 2011. Op geen van de daarin aangehaalde beweegredenen werd ingegaan door de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit. Niet op basis van een onderzoek, maar wel op basis van een “gevoerd beleid” werd deze persoon desalniettemin beschouwd als het “minste bezwaar voor de goede werking van de dienst”.

De verzoeker wijst er op dat er bij zijn weten bovendien tot op heden nog steeds geen beslissing genomen is waarbij C. E. officieel is aangesteld door de Voorzitter van het Directiecomité of zijn gemachtigde. De verzoeker ziet dan ook niet in hoe C. E. zijn aanwijzing zou kunnen betwisten, hetgeen nochtans door de verwerende partij in haar memorie van antwoord wordt aangehaald. Bovendien doet het gegeven of C. E. zijn aanstelling al dan niet betwist volgens de verzoeker niet ter zake, aangezien de criteria ter aanstelling van een interimaris moeten onderzocht worden. De bewering dat de verzoeker geen belang heeft bij het gegeven dat C. E. niet wenste aangesteld te worden, houdt dan ook geen steek. Het is hetzij de geschiktheid, hetzij het minste bezwaar voor de goede werking van de dienst, hetgeen moet worden geëvalueerd en op grond waarvan uiteindelijk de hogere functie van de verzoeker werd beëindigd; het is dit wat de verzoeker betwist.

De verzoeker wijst er op dat de overheid zich dient te houden aan één van de in artikel 6 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgelegde criteria, hetgeen niets te maken heeft met beleid. En zo er toch al een beleid zou zijn, dan nog kan niet zomaar alles worden beslist als er een ander

vaststaand beleid bestond en er een koninklijk besluit voorhanden was waarin criteria zijn opgenomen waaraan de overheid zich dient te houden. De onderzoeken die in dit verband zouden zijn verricht, zijn niet kenbaar gemaakt en moeten volgens de verzoeker daarom als onbestaande worden beschouwd, minstens als willekeurig terzijde worden geschoven.

Beoordeling

10.2. In zijn uiteenzetting van het vierde middel gaat de verzoeker er opnieuw verkeerdelijk van uit dat zijn aanstelling in het uitoefenen van het hoger ambt van eerstaanwezend inspecteur slechts kan worden beëindigd indien hij na een objectieve vergelijking van titels en verdiensten niet als de “meest geschikte ambtenaar” in de zin van artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 kan worden beschouwd.

Zoals reeds uitgebreid werd uiteengezet bij de bespreking van het derde middel, werd verzoekers aanstelling echter beëindigd doordat hij niet langer beschouwd kan worden als diegene wiens aanstelling het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt. Het is aldus niet het eerste, maar wel het tweede in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criterium dat onderzocht is geworden, en dit naar aanleiding van de promotie- en mutatiebeweging van inspecteurs bij een fiscaal bestuur die heeft plaatsgevonden. Er dient aldus te worden verwezen naar het derde middel, waarin besproken werd dat op grond van de in de beslissing van 7 maart 2012 opgenomen motieven kan worden afgeleid dat de verzoeker niet als diegene werd beschouwd wiens aanstelling het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst met zich brengt en aldus het tweede in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criterium door de verwerende partij is onderzocht. Doordat het dus dit tweede criterium is dat onderzocht is geworden, was het -in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker poogt aan te tonen in zijn uiteenzetting van het vierde middel- niet nodig dat een vergelijking van titels en verdiensten van de ambtenaren zou plaatsvinden om alzo de meest geschikte ambtenaar (zoals bedoeld in het eerste in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus

1983 opgenomen criterium) aan te stellen in de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwend inspecteur. Zoals uiteengezet bij de bespreking van het derde middel, kan het bezwaarlijk willekeurig worden genoemd dat naar aanleiding van de promotie- en mutatiebeweging van de inspecteurs bij een fiscaal bestuur ook de invloed van deze beweging op de bestaande uitoefening van hogere ambten (van eerstaanwend inspecteur) werd onderzocht en dat op basis van dat onderzoek werd vastgesteld dat voor die kantoren waar er met de beweging een inspecteur benoemd werd én waar de interimaris gedetacheerd is vanuit een ander kantoor, het functioneel en budgettair niet langer verantwoord is om deze detachering te blijven behouden. De in de bestreden beslissing van 7 maart 2012 opgenomen motieven kunnen deze beslissing wel degelijk dragen en deze motieven zijn deugdelijk.

Het argument van de verzoeker dat in de beslissing niet wordt ingegaan op de in het schrijven van 3 oktober 2011 van C. E. aangehaalde beweegredenen, doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk. Er dient immers te worden herhaald dat niet het criterium van “meest geschikte ambtenaar” onderzocht is geworden, doch wel het criterium van “het minste bezwaar voor de goede gang van de dienst”. In het licht van de uitgevoerde promotie- en mutatiebeweging van de inspecteurs bij een fiscaal bestuur is na onderzoek gebleken dat de aanstelling van de verzoeker, die als inspecteur bij een fiscaal bestuur niet effectief ter controle Tielt 1 was benoemd maar wel ter controle Kortrijk vennootschappen 2, in de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwend inspecteur ter controle Tielt 1 niet voldeed aan het laatstgenoemde criterium. Daarom heeft de verwerende partij dan ook niet kennelijk onredelijk gehandeld door niet verder in te gaan op de in het schrijven van 3 oktober 2011 opgenomen beweegredenen.

Ten overvloede dient erop gewezen dat C. E. in het schrijven van 3 oktober 2011 ook uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij zich niet aan een eventuele aanstelling als interimaris ter controle Tielt 1 zal onttrekken. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, heeft C. E. hiermee aangegeven dit ambt van eerstaanwend inspecteur eventueel wel te willen uitoefenen, indien nodig.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op objectieve wijze één van de twee in artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 opgenomen criteria heeft toegepast en dat zij daarbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Er is dan ook geen schending voorhanden van het objectiviteits- of redelijkheidsbeginsel, noch van artikel 6, § 1, van het voornoemde koninklijk besluit.

Voor zover de verzoeker in zijn laatste memorie vraagt dat het aan de Voorzitter van het Directiecomité overhandigd administratief dossier alsnog ter beschikking zou worden gesteld door de verwerende partij dient hierop niet te worden ingegaan. In het kader van de huidige procedure heeft de verwerende partij immers een administratief dossier neergelegd. Aangenomen kan worden dat dit dezelfde stukken bevat als deze die aan de Voorzitter van het Directiecomité werden overhandigd.

Het vierde middel is niet gegrond.

11.1. De verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de hoorplicht.

Uiteenzetting van het middel

De verzoeker meent dat hij in zijn belangen is geschaad door een beslissing die gegrond is op niet-objectieve criteria en een subjectieve appreciatie van het gedrag of de wijze van uitoefening van de functie.

In het schrijven van 13 oktober 2011 van de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit wordt aangegeven dat het functioneel niet verantwoord is de detachering van de verzoeker te behouden. Er wordt bewust niet ingegaan op de weerlegging of bevestiging van de functionele kwaliteiten van C. E. en van de verzoeker. Volgens de verzoeker had de Administrateur-generaal van de Fiscaliteit naar aanleiding van het schrijven van C. E. verzoekers gedrag of de wijze waarop hij de functie uitoefende moeten appreciëren, alsook dat van C. E., hetgeen in casu niet is gebeurd. De functionele kwaliteiten werden aldus gewoon genegeerd. Wanneer de interim beëindigd wordt zonder dat er effectief een

eerstaanwend inspecteur wordt benoemd of dat de titularis ervan terugkeert, is het naar het oordeel van de verzoeker verplicht dat de betrokkene voorafgaand aan een dergelijke beëindiging wordt gehoord.

Het negeren van de functionele kwaliteiten houdt een subjectieve appreciatie in waarbij de verzoeker had moeten worden gehoord. De verzoeker begrijpt het stilzwijgen vanwege de verwerende partij als een bevestiging dat hij zijn taak als interimaris niet naar behoren uitoefende. Een beslissing die hierop volgt zonder dat voldaan werd aan de hoorplicht is volgens hem dan ook nietig.

In zijn memorie van wederantwoord volhardt de verzoeker in zijn argumentatie zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Beoordeling

11.2. Zoals reeds werd uiteengezet bij de beoordeling van de voorgaande middelen, is de bestreden beslissing van 7 maart 2012 gesteund op het koninklijk besluit van 8 augustus 1983.

Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in haar memorie van antwoord, voorziet dit koninklijk besluit van 8 augustus 1983 niet dat bij de beëindiging van een aanstelling in de uitoefening van een hoger ambt de betrokkene voorafgaand aan het nemen van een dergelijke beslissing dient te worden gehoord.

Daar aldus normatief niet voorzien is in het voorafgaandelijk horen bij de beëindiging van zulke aanstelling, dient te worden onderzocht of de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat geval van toepassing is.

De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen, die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt voorafgaand aan zulke beslissing op nuttige wijze te doen kennen.

In casu werd de verzoeker met de bestreden beslissing van 7 maart 2012 ontheven van zijn hogere functie van eerstaanwendend inspecteur. Zoals reeds voldoende uit de bespreking van de voorgaande middelen is gebleken, is deze beslissing gesteund op de richtlijnen die naar aanleiding van de promotie- en mutatiebeweging van de inspecteurs bij een fiscaal bestuur werden genomen, namelijk dat de inspecteurs daar dienen tewerkgesteld te worden waar zij zijn benoemd, en op de richtlijnen verstrekt na het onderzoek naar de invloed van deze beweging op de bestaande uitoefening van hogere ambten, namelijk dat voor die kantoren waar er met de beweging een inspecteur benoemd werd én waar de interimaris gedetacheerd is vanuit een ander kantoor, het functioneel en budgettair niet langer verantwoord is om deze detachering te blijven behouden. Daarom werd de aanstelling van de verzoeker op basis van het tweede criterium van artikel 6, § 1, van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983 niet langer als het minst bezwarend voor de goede gang van de dienst beschouwd.

Hieruit volgt aldus dat de bestreden beslissing geenszins is gesteund op het persoonlijk gedrag van de verzoeker of een beoordeling van de wijze waarop hij heeft gefunctioneerd in de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwendend inspecteur. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker aanhaalt, spreekt de verwerende partij zich dus geenszins uit over de wijze waarop de verzoeker het hoger ambt van eerstaanwendend inspecteur heeft uitgeoefend en is de beëindiging van deze aanstelling hierdoor geenszins ingegeven.

Daar de bestreden beslissing dus niet gegrond is op het persoonlijk gedrag van de verzoeker, diende hij dan ook niet te worden gehoord door de verwerende partij alvorens deze beslissing werd genomen. In casu kan dan ook geen sprake zijn van een schending van de hoorplicht.

Het vijfde middel is niet gegrond.

12.1. De verzoeker voert in een zesde middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Uiteenzetting van het middel

De verzoeker merkt op dat niet alle benoemde inspecteurs hun verantwoordelijkheid volgens graad/titel (namelijk het leiden van een controle) dienen op te nemen op de plaats waar zij zijn benoemd.

Voorts werd beslist dat de interimarissen eerstaanwezend inspecteur tot 30 september 2011 met deze hogere functie belast zouden blijven om de impact van de beweging te kunnen onderzoeken. De verzoeker meent dat de interimarissen tot 30 september 2011 belast bleven met de hogere functie daar waar er tevens een inspecteur was benoemd teneinde de nodige schikkingen te kunnen treffen. De verzoeker daarentegen werd ontheven uit de uitoefening van de hogere functie op 30 november 2011 en de nieuw benoemde inspecteur heeft zijn taak aangevat op 1 december 2011. Blijkbaar was het in dit geval niet nodig de uitoefening van de hogere functie door de verzoeker een maand langer te behouden om de nodige schikkingen te treffen of om de impact ervan na te gaan. Dit houdt volgens de verzoeker een ongelijkheid in.

De voornoemde aangehaalde ongelijkheden dienen als een niet-verantwoord verschil in behandeling te worden aangemerkt, hetgeen een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel, zo concludeert de verzoeker.

In zijn memorie van wederantwoord verduidelijkt de verzoeker dat in het schrijven van 20 juli 2011 van de Administrateur-generaal wordt gesteld dat de nieuwe inspecteurs hun functie op 1 september 2011 moeten opnemen, hetgeen inhoudt dat vanaf dan de interimaire functies van de gemuteerde inspecteurs worden stopgezet. De fiscaal-deskundigen die een interimaire functie uitoefenen mogen op post blijven tot 30 september 2011 om het impact van de beweging inspecteur te kunnen nagaan. Wanneer een inspecteur toekomt op een controle waar een niet-gemuteerde inspecteur de hogere functie waarneemt, verliest deze laatstgenoemde inspecteur op 30 september 2011 zijn hogere functie. Welnu, de verzoeker stelt vast dat hij bij beslissing van 7 maart 2012 wordt ontheven van zijn hogere functie op 30 november 2011. De verzoeker volgt de verwerende partij niet in haar argument dat de stopzettingen van 30 september 2011 niet zijn doorgevoerd en verplaatst naar 30 november 2011 louter omwille

van administratieve redenen. Een precare situatie als het uitoefenen van een hogere functie vereist volgens hem immers niet dat deze allen op eenzelfde ogenblik beginnen of beëindigen. Voor de verzoeker doet het gegeven dat het niet duidelijk is wie wanneer nu juist is ontheven van hogere functies en ook effectief is gemuteerd geen afbreuk aan het schenden van het gelijkheidsbeginsel zoals bepaald in de vooropgestelde richtlijnen, namelijk het niet nagaan van de impact van de wijziging en een andere vooropgestelde overnameperiode van de interimaire functie.

De verzoeker stelt voorts dat het niet aan hem toekomt om situaties aan te geven waarin niet alle benoemde inspecteurs hun verantwoordelijkheid volgens graad/titel hebben opgenomen op de plaats waar ze zijn benoemd.

Beoordeling

12.2. Uit zijn uiteenzetting van het zesde middel blijkt dat de verzoeker het gelijkheidsbeginsel op tweeërlei vlakken geschonden acht.

In eerste instantie moeten volgens hem niet alle inspecteurs die naar aanleiding van de promotie- en mutatiebeweging zijn benoemd op een bepaalde controle hun verantwoordelijkheid opnemen op de plaats waar zij zijn benoemd.

Het is niet geheel duidelijk wat de verzoeker precies bedoelt. Met een dergelijke formulering kan de verzoeker namelijk ofwel bedoelen dat bepaalde inspecteurs, benoemd in het kader van de promotie- en mutatiebeweging, wel hun verantwoordelijkheid opnemen daar waar zij zijn benoemd doordat zij daar belast worden met de uitoefening van de hogere functie van eerstaanwendend inspecteur, terwijl andere inspecteurs, benoemd in het kader van de promotie- en mutatiebeweging, niet hun verantwoordelijkheid opnemen daar waar zij zijn benoemd doordat zij daar niet belast worden met de uitoefening van de hogere functie van eerstaanwendend inspecteur en dus daar als inspecteur tewerkgesteld zijn.

Ofwel doelt de verzoeker op de ongelijkheid die is gesitueerd in het feit dat bepaalde inspecteurs, benoemd in het kader van de promotie- en mutatiebeweging, wel hun verantwoordelijkheid opnemen doordat zij tewerkgesteld zijn daar waar zij zijn benoemd, terwijl andere inspecteurs, benoemd in het kader van de promotie- en mutatiebeweging, niet hun verantwoordelijkheid opnemen doordat zij niet tewerkgesteld zijn daar waar zij zijn benoemd, doch op een andere controle tewerkgesteld blijven.

Met de verwerende partij dient vastgesteld dat de verzoeker in geen van beide hypothesen concrete gegevens aanbrengt die deze ongelijkheden effectief aantonen. Voor zover de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord opmerkt dat het niet aan hem toekomt om concrete situaties aan te geven die dergelijke ongelijkheden aantonen, dient opgemerkt dat het niet opgaat om op basis van loutere beweringen ongelijkheden aan te brengen die een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaken. Opdat een schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen, dient dan ook door de verzoeker met concrete gegevens te worden aangetoond dat wel degelijk sprake is van een niet-verantwoorde ongelijkheid.

Bovendien wordt niet ingezien dat in één van beide hypothesen sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Immers, in de eerste hypothese zijn de benoemde inspecteurs ook effectief daar waar zij zijn benoemd tewerkgesteld. Dit houdt in principe in dat zij aldaar hun ambt waarin zij effectief zijn benoemd (dit is dus dat van inspecteur bij een fiscaal bestuur) dienen uit te oefenen. Dat sommigen onder hen op die specifieke controle daarboven tevens belast worden met de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwendend inspecteur, maakt nog geen niet-verantwoorde ongelijkheid uit. Een dergelijke aanstelling gebeurt namelijk slechts in die situaties waarin een betrekking van eerstaanwendend inspecteur definitief open staat of tijdelijk niet door haar titularis waargenomen wordt en wanneer de hoogdringendheid om in deze betrekking te voorzien is vastgesteld (artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1983). Zulke situatie waarbij een inspecteur dient te worden aangesteld in de uitoefening van een hoger ambt van eerstaanwendend inspecteur is dus wezenlijk verschillend van de situatie van een

dienst waar effectief een eerstaanwezend inspecteur benoemd en tewerkgesteld is of waar geen hoogdringendheid is vastgesteld indien er geen titularis is. Daar het dus om twee verschillende situaties gaat, kan dan ook geen sprake zijn van een ongelijke behandeling. Er is immers slechts dan sprake van een ongelijke behandeling wanneer gelijke situaties ongelijk worden behandeld of wanneer ongelijke situaties gelijk worden behandeld. Dit is in casu niet het geval.

Voor de ongelijkheid waarvan sprake is in de tweede hypothese bestaat er een redelijke verantwoording. Immers, zoals aangegeven in de richtlijnen van de Inspecteur-generaal van de Fiscaliteit kan van de regel dat men dient te werken waar men benoemd is worden afgeweken ingeval van zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden. Dit verklaart aldus de mogelijkheid dat in specifieke gevallen bepaalde inspecteurs, benoemd in het kader van de promotie- en mutatiebeweging, toch niet tewerkgesteld zullen worden daar waar zij zijn benoemd. In deze specifieke gevallen zullen aldus de “zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden” moeten blijken. Daar de verzoeker deze ongelijkheid niet aan de hand van concrete gegevens heeft trachten aan te tonen, kan niet worden nagegaan dat in specifieke gevallen onterecht van de regel “daar werken waar men is benoemd” is afgeweken doordat geen “zeer uitzonderlijke en functioneel absoluut verantwoorde omstandigheden” voorhanden waren. De verzoeker maakt met zijn uiteenzetting dan ook niet aannemelijk dat een schending van het gelijkheidsbeginsel voorhanden zou zijn.

Voor zover de verzoeker het gelijkheidsbeginsel dus op dit vlak geschonden acht, kan hij niet worden bijgevalen in zijn argumentatie.

De verzoeker ziet voorts nog een schending van het gelijkheidsbeginsel in het gegeven dat de inspecteurs die belast waren met de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwezend inspecteur daarmee ook gedurende een overgangsperiode belast bleven, en dit om de impact van de beweging te kunnen onderzoeken en om de nodige schikkingen te kunnen treffen. Hijzelf daarentegen bleef belast met de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwezend inspecteur tot 30 november 2011 en de nieuw benoemde inspecteur heeft zijn taak reeds aangevat op 1 december 2011, zodat geen sprake is

van een overgangperiode waarin de impact van de beweging kon worden nagegaan en de nodige schikkingen konden worden getroffen.

Uit de repliek van de verwerende partij in haar memorie van antwoord kan worden afgeleid dat hoegenaamd geen sprake is van een overgangperiode die ertoe strekt de impact van de beweging te kunnen onderzoeken en de nodige schikkingen te kunnen treffen. De datum tot wanneer de inspecteurs die belast waren met de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwend inspecteur op post diende te blijven (dit is 30 september 2011) was namelijk enkel ingegeven om organisatorisch alle wijzigingen op hetzelfde ogenblik te laten ingaan, aangezien een wijziging in een welbepaalde dienst een weerslag heeft op de situatie in een andere dienst, zo verduidelijkt de verwerende partij. Hieruit blijkt dus dat de verwerende partij duidelijk niet de bedoeling heeft gehad, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, in een overgangperiode te voorzien om de impact van de beweging te kunnen onderzoeken en om de nodige schikkingen te kunnen treffen. Vermits de verzoeker precies daarin de ongelijkheid situeert tussen de inspecteurs die belast waren met de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwend inspecteur en die daarmee tot 30 september 2011 belast bleven en hemzelf die belast bleef met de uitoefening van het hoger ambt van eerstaanwend inspecteur tot 30 november 2011, kan er dan ook geen sprake zijn van een ongelijke behandeling tussen die inspecteurs en de verzoeker.

Ook op het tweede vlak slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat in casu het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het zesde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De zaken nrs. A. 203.388/XIV-33.929 en 204.640/XIV-34.195 worden gevoegd.

2. De Raad van State verwerpt de beroepen.

3. De verwerende partij wordt (in de zaak A. 203.388/XIV-33.929) verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De verzoeker wordt (in de zaak A. 204.640/XIV-34.195) verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftwintig oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen